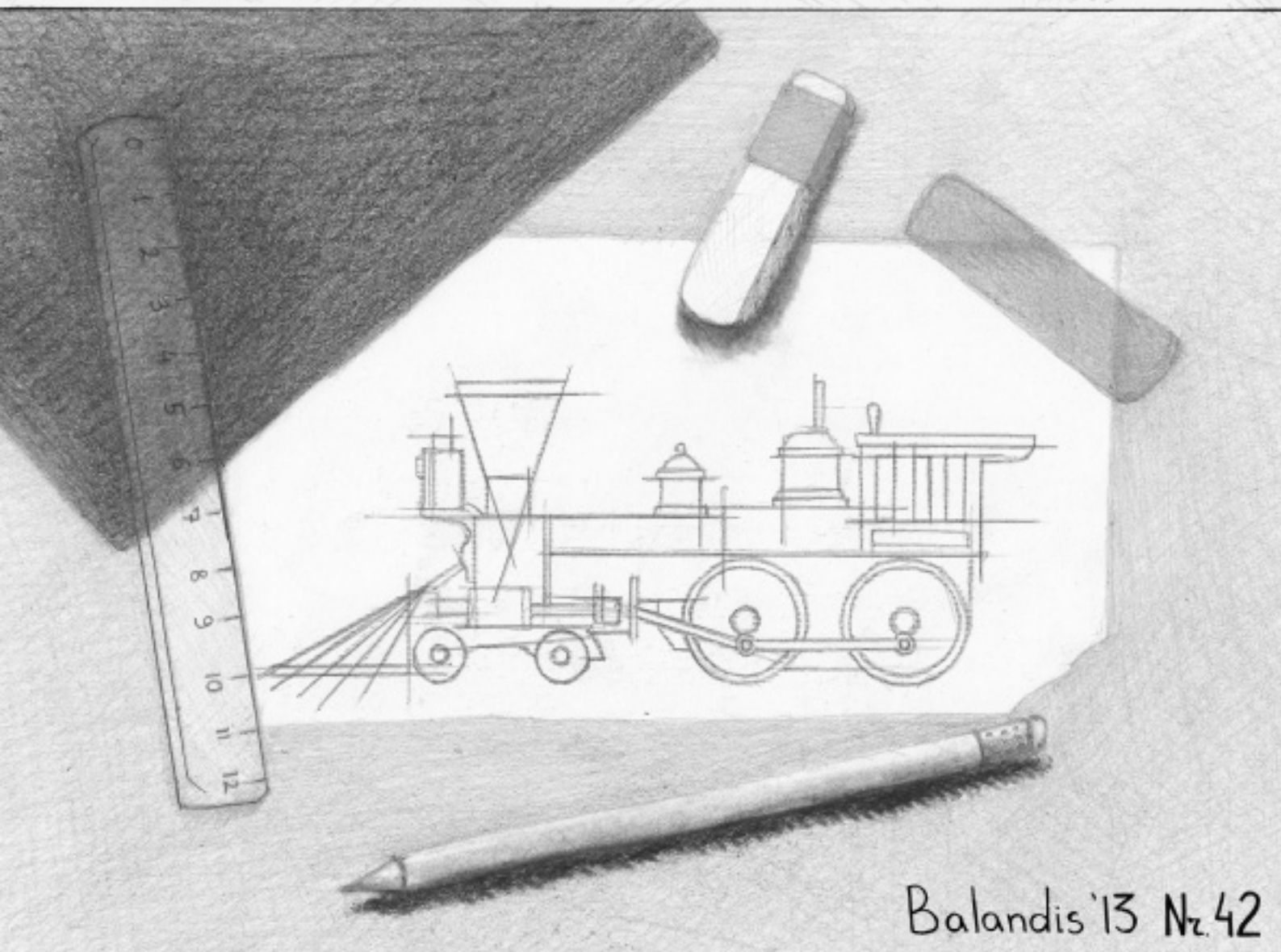

ANDAI

Balandis '13 Nr. 42

Añdai -dabartinės lietuvių kalbos žodynas - anądien , anąsyk:
A. smarkiai lijo.

Redaktorių žodis

Sveiki visi, išgyvenę žiemą ir sulaukę naujojo Andų numerio!

Ar ne žavus tas pavasaris? Dienos ilgyn, oras šiltyn... Po truputį sprogsta pumpurai, į namus grįžta paukščiai, žieminės striukės vis dažniau keičia lengvi švarkeliai, o saulės spinduliai kutena snaigių išvargintas akis. Tirpstant paskutiniams sniego likučiams, mūsų laukia naujos, ilgesnės ir darbingesnės dienos, nauji išpūdžiai ir kur kas daugiau šypsenų nei šaltuoju metų laikotarpiu! Kartais atrodo, kad būtent pavasariu prasideda naujieji metai. Pavasariu, nes tik dabar viskas atgyja iš naujo, nes baigiasi sesija ir prasideda naujas gyvenimas. Ir nors daugybė išbandymų vis dar laukia prieš akis, bet juk daug lengviau juos įveikti, kai atsikeli su saule!

Tikimės, kad šis „Andų“ numeris taip pat šiek tiek praskaidrins Jūsų dienas. Vėl prisiminsime renginius, kurie, nors jau atrodo seniai praėję, vis dar verti dėmesio ir nuoširdžių plojimų, ieškosime laimės paslapties ir susipažinsime su licėjų garsinančiais žmonėmis, domėsime Tarptautinio bakalaureato programa ir tikslinėmis grupėmis, atversime mokyklos seselės paslapčių kambarį ir skaitysime mokinių kūrybą.

Linkime, kad pavasarį sutiktumėte kupini naujų jėgų ir ryžto veikti, kurti ir atrasti. Dar galite pasitaisyti semestrus, dalyvauti kokiame nors renginyje, tačiau nepamirškite ir to pavasariško nerūpestingumo – palakstykite su šunimi, pažibuokliaukite, jei negąsdina lietuviškos vandens temperatūros – atidarykite maudymosi sezoną. Pasidžiaukite ilgėjančiomis dienomis, gerų jums kelionių po neatrastus, pasikeitusius pasaulius! O kai galiausiai grįšite namo – į licėjų, aplankykite ir „Andų dėžę“, mes labai jūsų laukiame!

Vaikiškai laimingos,

Paulė

Karolina

Agnė

Nuotraukos iš asmeninių albumų

Redakcija:

Redaktorės: Karolina Panto, Agnė Semėnaitė, Paulė Tulevičiūtė

Maketas: Aurelija Šerniūtė

Viršelio autorius: Paulius Trumpickas

Dailininkai: Dorotėja Noreikaitė, Rūta Meškėnaitė, Elena Paleckytė, Kamilė Čelutkaitė, Justinas Dargis, Mantė Šmigelskaitė, Aurelija Šerniūtė

Vyr. korektorė: Agnė Jurgaitytė

Nuotraukų autorės: Monika Repčytė, Miglė Černiauskaitė

Padedanti mokytoja: Asta Karaliūtė - Bredelienė

Turinys

2 Redaktorių žodis

3 Turinys

4 Prezidentės žodis

Eidvilė Banionytė

5 Laiškas licėjui

Karolina Pociūtė

6 Skaičiuotuvo istorija

7 X-failai. Misija: seselė

Gabrielė Makarevičiūtė

9 Tiesa už gaudus mažiau įtikėtina

Salomėja Arelytė

10 Tikslinės grupės – kaip pasirinkti?

Auksė Tamulytė

13 Karnavalas

Monika Nedzinskaitė

16 All that Jazz Pictures

Monika Stasytytė

18 Šimtadienis: iš pragaro į rojų

Erika Rukšėnaitė, Gabrielė Adomavičiūtė

20 Tūkstantis ir vienas kartas

„Lietuvos tūkstantmečio vaikuose”

Prieglius Žuklys, Kristina Mačulskė

22 Kalbant(is) apie lyderystę

Gytė Navikaitė

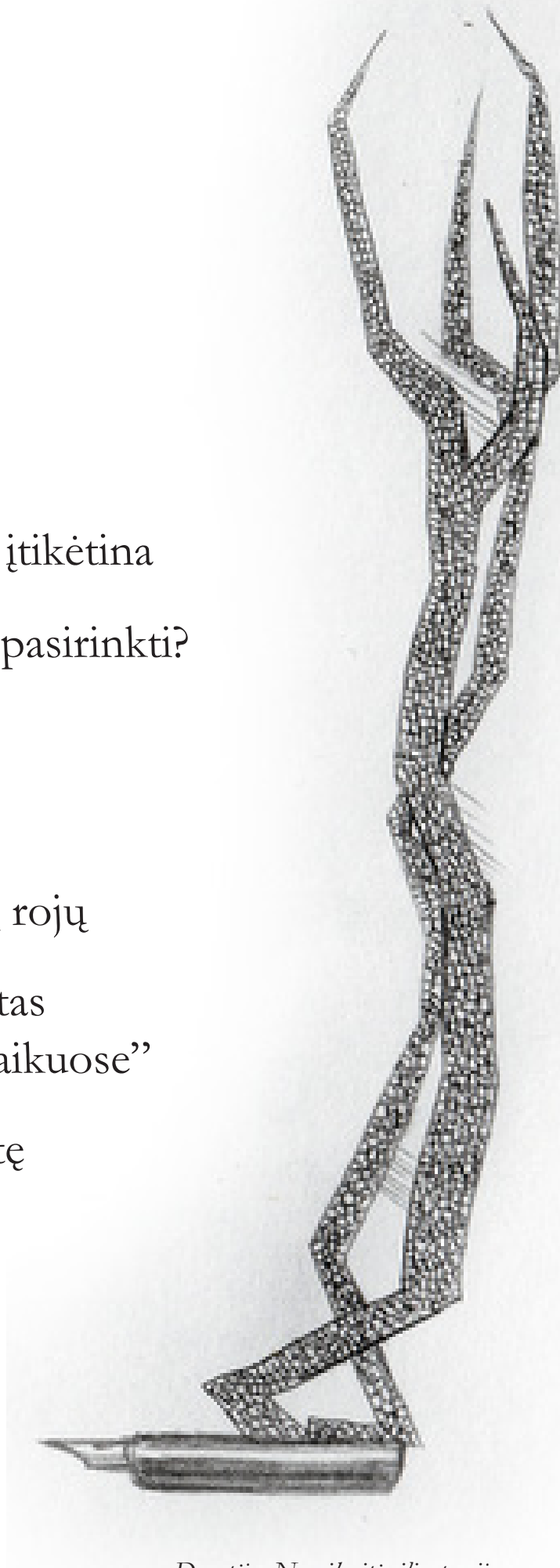
24 Kaip nusipirkti laimę?

Miglė Povilėnaitė

25 Kūryba

Gabrielė Krupovič

27 Mokytojų perliukai

Prezidentės žodis

Eidvilė Banionytė

Sveika, bendruomene.

Daug laiko prabėgo nuo paskutinio karto, kai taip buitiškai kalbėjome apie mokykloje vykstančius pokyčius. Vengdama ilgų ir dažnai beprasmiškų pamąstymų, noriu Tave supažindinti su paskutinėmis naujienomis:

Elektroninės kortelės - viena iš didesnių šių mokslo metų naujovių. Pabendraavusi su keliais bendruomenės nariais, suvokiau, kaip nevienodai tą patį faktą interpretavo skirtingi žmonės. Vieniems tai asocijavosi su mokinių kontrole, noru fiksuoti jų atvykimą ir išvykimą iš mokyklos, administracijos savivale. Kitiems – su bandymu atrodyti interaktyvia ir naujoviška mokykla. Sistemos įvedimo priežastis yra visiškai kitokia. Visų pirma idėją dėl jos įvedimo iškėlė mokyklos savivalda, siekdama užtikrinti mokinių asmeninių daiktų saugumą. Dviračių vagystės, nepažįstami asmenys, laisvai judantys mokyklos pastate, buvo tinkamas pagrindas saugios erdvės sukūrimui. Turėdama šią apsaugos sistemą, mokykla tampa saugesnė, iškart palengvinamas budėjimas renginių metu. Galiu tik nuraminti, kad jokios mokinių kontrolės nesiekiamo, juk kortelės net ne vardinės. Tikiu, kad, laikui bėgant, priprasime prie šio minimalaus, tačiau svarbaus ir jau seniai reikalingo pokyčio.

Logotipas. Šiais metais mokinių savivalda užsibrėžė nelengvą užduotį – patobulinti mokyklos logotipą. Jei stebėjote įvykius, turėjote pamatyti, kaip sunku įtikti kiekvieno bendruomenės nario skoniu. Po nesėkmingų bandymų priimti naują logotipą, mokyklos savivalda kartu su taryba nusprendė pagal mokinių norus patobulinti esamą pegasą. Taip ir padarėme – paskelbėme logotipo konkursą ir sulaukėme kelių tikrai vertų dėmesio darbų. Šiuo metu, naudodamiesi mokinių darbais, bendradarbiaujame su profesionalu, kuris ir patobulins mūsų logotipą. Greitu metu mokyklos bendruomenė išvys taip ilgai siektą ir didelių pastangų pareikalavusį rezultatą.

Nauji pirkiniai ir remonto darbai. Mokslo metams bėgant, tikriausiai ne vienas pastebėjome didesnių ar mažesnių problemų mokyklos pastate: neveikiantys tualetai, netvarkingos dušų kabinos persirengimo kambariuose, prasta šilumos izoliacija ir kt. Mokyklos tarybos sprendimu, administracijos ir mokinių savivaldos teikiami siūlymai mokyklos pastato būklės gerinimui bus įgyvendinti dar šiais metais. Parengtuose planuose yra: naujas stalo futbolo stalas ir šachmatų rinkiniai, šildymo aparatai chemijos kabinetuose, skaitykloje ir aktų salėje, mokinių kambario ventiliacijos tvarkymas ir sienų perdažymas, kabinetų baldų atnaujinimas, kabančių projektorių įrengimas, mokyklos tualetų tvarkymas ir stipresnių rankų džiovintuvų įrengimas, dušų kabinų tvarkymas, ventiliatorinės pritaikymas muzikos repeticijų kambariui, apšvietimo kabinetuose ir aktų salėje atnaujinimas. Šie darbai reikalaus daug lėšų ir laiko. Mažesni darbai, tokie kaip šachmatai ir stalo futbolas, žadami atlikti jau artimiausiu metu, tačiau visi remonto darbai bus vykdomi pavasario bei vasaros atostogų metu. Mokyklos savivalda tikisi, kad visa tai pagerins bendruomenės gyvenimą.

Judame pirmyn ir siekiame visai bendruomenei naudingo progreso. Ir toliau tikiuosi kiekvieno aktyvaus įsitraukimo į mokyklos aplinkos tobulinimą. Gražaus pavasario!

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Laiškas Licėjui

Karolina Pociūtė

Sveiki visi, kuriuos dar prisimenu, ir kurių jau nelabai.

Kad ir kaip keistai tai beskambėtų, tačiau man tikrai didelė garbė sveikintis su Jumis – rodos, dar pati taip neseniai sėdėjau tose pačiose klasėse, išvaikščiojau visus koridorius, popamokinį laiką leidau pasiruošimo renginiams ritmu. O dabar nepastebimai bėga antrieji studijų metai. Prisistatau manęs nepažįstantiems – esu Karolina, XIX kartos Licėjaus alumnė.

Trumpai apie mane – esu viena iš tų, pasilikusių Lietuvoje, kuri vis dar tiki, kad čia yra geriausia ir kad savo jėgomis galima viską keisti į geresniąją pusę. Studijuojau teisę Vilniaus universitete, jaučiu pataikiusi į savąją vietą. Didelę laiko dalį, taip pat kaip mokykloje, užima papildoma veikla. Studentų atstovybėje esu marketingo komiteto vadovė, kuruoju pirmakursius, priklausau Vilniaus universiteto Studentų atstovybės parlamentui. Pasiūta progai dirbu renginių organizavimo srityje – universitetas atnešė daugiau savarankiškumo, o kartu su tuo ir reikiamybę išlaikyti save. Tą padaryti padeda aukšti studijų rezultatai bei papildomas darbas.

Tačiau labiausiai norėčiau papasakoti ne ką veikiu dabar, o tai, ko mane išmokė ir ką davė Licėjus. Daugelis išminktų pamokų nusėdo sąmonėje – jomis vadovautis tenka beveik kiekvieną dieną, Licėjaus dvasios bei įtakos apraiškas tenka pastebėti kasdieniame gyvenime. Tai rašydama, kalbu ne apie matematiką, fiziką ar istoriją, o apie pačias tikriausias, nuoširdžiausias gyvenimo pamokas. Nors ir gana sunku jas sukonkretinti bei įvardinti žodžiais, tačiau pabandyti verta, nes dažnai konkrečiu tekstu išsakyti žodžiai tampa aiškesni ir sau pačiam, įgauna konkrečią materiją.

Pirmoji pamoka – **įrodyk, kad esi geriausias**. Ši dalyką suprasti reikėtų vien gerąja prasme. Džiaugiausi Licėjuje esančia konkurencija, kuri neturėjo neigiamo atspalvio. Konkurenciją reikėtų suprasti kaip galimybę tobulėti, nestovėti vietoje. Kuo stipresniame kolektyve esi, tuo labiau esi motyvuotas neatsilikti. Licėjuje tam suteikiamos pačios geriausios sąlygos. Taip pat svarbus įrodymo aspektas – reikia mokėti atskleisti savo stipriąsias puses, maskuoti silpnąsias. Reikia mokėti parodyti savo vertę – tokios savybės visada padės atrandant savo vietą. Konkurencijos teigiamą poveikį ir savo vertės įrodymo svarbą tikrai pajaučiau mokytojos Z.Kacėnienės vedamose matematikos pamokose.

Antroji – **niekad nesustok**. Licėjus mane išmokė, jog privaloma išnaudoti kiekvieną galimybę. Negana to, nelaukti, kol jos bus pasiūlomos konkrečiai tau, tačiau ieškoti tokių galimybių pačiam. Kaip pavyzdį galėčiau pateikti tai, jog šiais metais susiradau vieno iš europarlamentarų siūlomą konkursą, kuriame dalyvavo pakankamai nedaug žmonių. Parašiusi esė gavau pagrindinį prizą – kelionę po Europą su galutiniu tikslu – Europos parlamentu. Naujų iššūkių paieškos yra naudingos tiek tobulėjimo, naujos patirties įgijimo prasme, tiek ir smagiomis akimirkomis. Niekad nesustoti bei išnaudoti kiekvieną galimybę Licėjuje visada siūlydavo kalbų mokytojos R. Mackevičienė, J. Vėlyvienė, A. Kamendoriūtė.

Trečioji – **mąstyk pats**. Į šią pamoką įeina tokie elementai: nepasitikėk vienu šaltiniu, informaciją patikrink bei apmąstyk iš skirtingų kampų. Šis įgūdis yra itin pravartus studijuojant tokią discipliną kaip teisė, tačiau, manau, taip pat naudingas ir kasdieniame gyvenime. Kitas elementas – niekam neleisk primygtinai išsiūlyti savo nuomonės. Yra masė žmonių, kuriais ir taip lengva manipuliuoti (tai ir daroma spaudoje, politikoje ir šiaip visame gyvenime). Neverta būti vienu iš jų. Pats „kramtyk“ informaciją, o ne „priimk jau sukramytą“. Geresnių mokytojų už istorijos mokytoją A. Sindaravičių bei etikos ir buvusį meno istorijos mokytoją R. Jankauską šioje srityje nebuvo.

Ketvirtoji – **džiaukis tuo, ką turi, bei įvertink**. Niekas niekur Jumis taip nebesirūpins, kaip čia. Visi mokytojai bei pati mokykla Jus myli, vertina, brandina ir linki Jums paties geriausio. Reikia išmokyti tai įvertinti – universitete būsite tik vieni iš daugelio, reikės stipriai pakovoti dėl įvertinimo ar dėmesio. Išnaudokite galimybę pasiimti viską, kas duodama. Nepamirškite ir padėkoti.

Paskutinė – **niekad nepamiršk, iš kur atėjęs**. Tikriausiai tai labai susiję su tuo, jog esu dėkinga Licėjui už viską – tiek už stiprų teorinį pagrindą ir suteiktas žinias, tiek už vertybes ir gyvenimiškas pamokas, kurios duoda daugiau nei bet kokios enciklopedijos. Todėl visad didžiuosiuosi, kad baigiau būtent šią mokyklą, jausiu pagarbą Licėjui iš didžiosios raidės.

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Skaičiuotuvo istorija

Mykolas sėdėjo prie palangės ir rašė apverktiną lietuvių kalbos rašinį, užsisvajojęs apie galias elektronų sąveikas ir nela-bai gilius žemiškus rūpesčius. Staiga atsivėrė kabineto durys. Išbėgo vaikiną juodais it anglis plaukais, kuris tik atėjęs į kontrolinį prisiminė, kad užmiršo skaičiuotuvą. Nuvijęs šalin bet kokią drovulį ir pakylėtas matematikos euforijos, jis pirmo pasitaikiusio liceisto paprašė to nepakartojamo smegenų ramento.

– Gal gali paskolint skaičiuotuvą? – sunerimęs vos ne rėkte išrėkė.

Mykolas padavė jam skaičiuotuvą. Kabineto durys vėl prarijo juodą galvą. Mykolas taip ir liko sėdėti. Nerangiai išvedžioti pirmicji žodžiais. Nežemiška koridoriaus tylą.

Jo galvoje vis dar sklandė juodaplaukė galva. *Idomu, ar jis dabar jaudinasi, rašydamas kontrolinį*, - galvojo jis. Vaizduotė jau piešė sukrypusį suolą ir palinkusį juodaplaukį vaikiną, kruopščiai parimusį prie sąsiuvinio.

Rafos Meškauskas iliustracija

Tądien Mykolas nesutiko juodaplaukio vaikiną. O ir kitą dieną jam nepasisekė prasilenkti su juo šalia daugybės kitų liceistų. Jau net pradėjo igrisi skolintis skaičiuotuvą iš suolo draugo. *Gal reikėtų palikti raštelį ant palangės, kad padėtų ten mano skaičiuotuvą?* Tačiau to neprireikė, nes tądien per pertraukos šurmulių juodaplaukis vaikiną jį pasivijo ir padėkodamas atidavė skaičiuotuvą. Mykolas nedrąsiai išžiūrėjo į juodaplaukį. Jo akių vokai atrodė kiek paraudę. Mykolui taip norėjosi paklausti, kodėl jis atrodė toks pavargęs. *Gal šiandien jam liūdna?* Bet juodaplaukį netrukus kažkas pakvietė ir jis nuėjo.

Juodaplaukio nuvargęs veidas dar sklandė Mykolo galvoje. *Reikėtų jį užkalbinti rytoj, jei sutiksiu. Ir paklausti, kodėl jis toks pavargęs.*

Kitą dieną jis prasilenkė koridoriu su juodaplaukiu. Bet kai jau ruošėsi pasisveikinti, žodžiai pavirto sunkūs ir tąsūs it guma. Taip ir nieko neištarė. *Kaip čia atrodys, jeigu ne iš šio, nei iš to paklausiu, kodėl jo akių vokai kiek paraudę. Mes net nepažįstami.*

Mes kalbame apie šokių maratoną, šimtadienį ir senato rinkimus. Apie matematikos kontrolinį ir namų darbus. Apie Jankausko atsiskaitymus, nuobodžius mokytojus. Pašiepiame jų klaidas ir burnojame ant jų. Kartais aptariame muziką fojė, paklausiamo, ką darai arba kur ruošiuosi valgyti per ilgąją pertrauką.

Turime būti stiprios asmenybės, individualistai, kūrėjai – tą išmokome per muzikos pamokas. Liūdi, verkia, pavargsta tik silpni žmonės. Tie, kurie niekada neperžengia vidutinybės ribų. Dėl to mes nesakome, kad man sunku. Ir į klausimą, kaip sekasi, tėra du atsakymai: gerai ir normaliai.

Mykolas neužkalbino juodaplaukio nei kitą dieną, nei dar kitą. Kol vieną dieną jis suprato, kad iš atminties išbluko jo plaukų spalva. Užmiršo, ar ji buvo tamsiai ruda ar juodut juodutėlė.

Ir niekada nepaklausė, kodėl jis liūdnas. Niekada, niekada...

X-failai. Misija: seselė

Gabrielė Makarevičiūtė

Licėjuje esu neilgai – vos keletą mėnesių. Per tiek laiko pradėjau pažinti net ir tuos mokytojus, kurie man nedėsto, administraciją, rūbininkę, valytojas ir valgyklos darbuotojas, tačiau vieno veido iki šiol nemačiau ir nežinau, ar daug yra tokių, kuriems tai pasisekė.

Taip, turbūt supratote, apie ką aš kalbu. Apie mūsų gandas ir mitais apipintą mokinių sveikatos priežiūros specialistę, daugelio vadinamą tiesiog sesele, kuri tapo legenda. Subūrusi grupę avantiūristų licėjaus X-failų tyrimui, pasiryžusią sudėtingam žygiui ir beveik neįmanomoms paieškom, prilygstančioms alchemikų pastangoms sukurti išminties akmenį, nusprendžiau pirmiausia, prieš iškeldama pasitikti lemties, pasiklausti savo likimo draugų pirmokų, ar jie yra matę dingusiąją, ir paprašyti nupiešti fotorobotą. Rezultatai, spėju, nieko nenustebino: tik apie 20% apklaustųjų atsakė, kad yra matę licėjaus slaugytoją, likusi dalis gali tik spėlioti, kaip ji atrodo, ir ar apskritai egzistuoja.

Elenos Paleckytės iliustracija

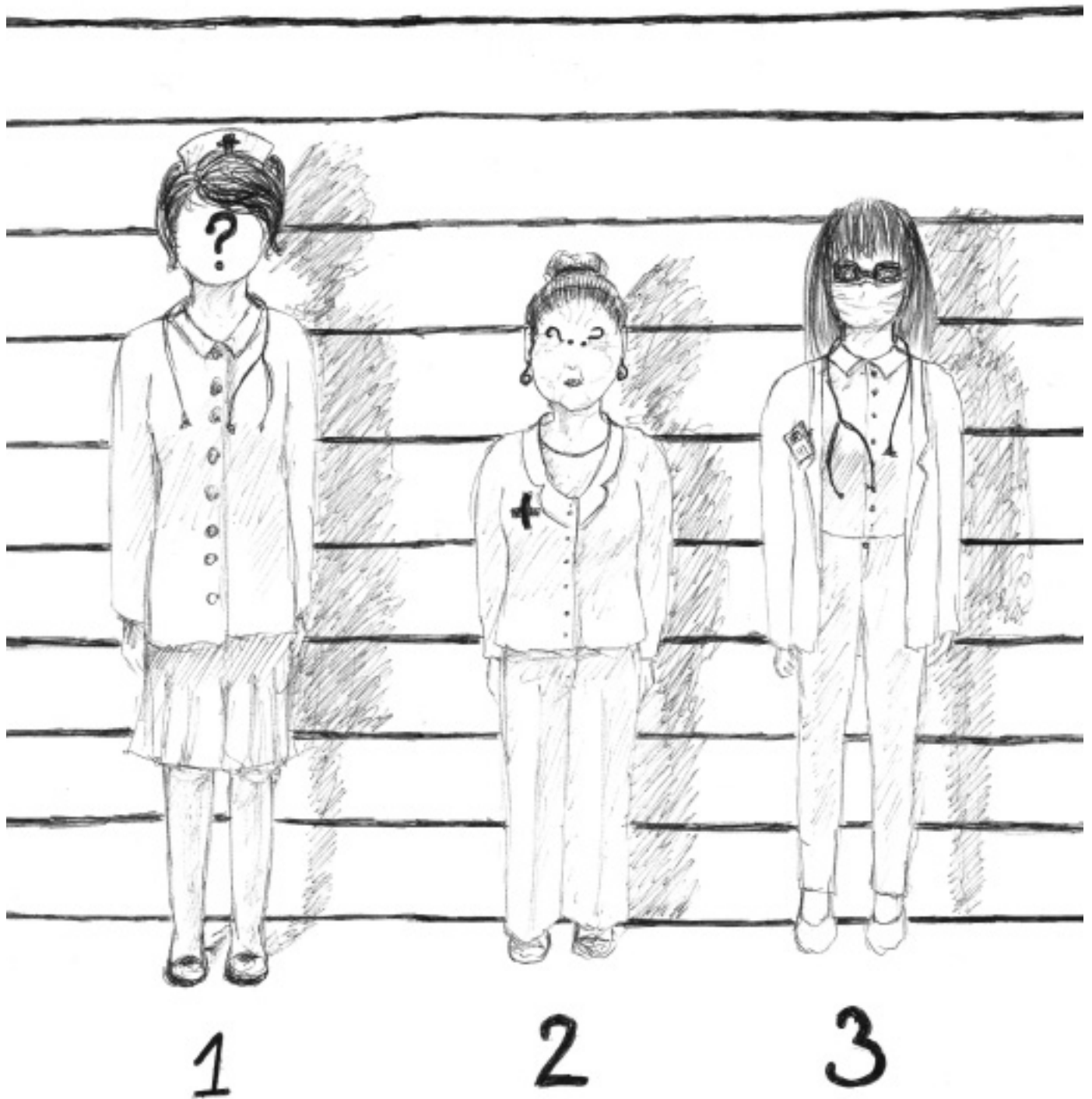
Seselės literatūrinių portretų vaizdingumas garantuotai nustebintų net geriausiai savo plunksną įvaldžiusį rašytoją. Štai, visi kaip susitarę straipsnio heroję įsivaizduoja šviesiaplaukę, išblykusią, tačiau besišypsančią ryškiai raudonomis lūpomis, apsivilkusią baltą chalata, rankoje laikančią lagaminėlį su ryškiai raudonu pluso ženklu. Pirmokas P.Ž. pasakoja: „Štai, ji eina koridoriu. Išrašo vitaminų nuvargusiam t'b'kui, duoda *bilobilo* užmirštuoliui pirmokui ir padeda numalšinti galvos skausmą ketvirtokui. Va, kodėl visi liceistai sveiki, niekados neserga ir visados vaikšto į pamokas!“ Liceistė A.P. teigia, jog seselė turbūt turi nematomumo apsiaustą. M.G. prisipažįsta, kad įsivaizduoja seselę negražaus veido, bet geros širdies. Antrokai medikę įsivaizduoja kaip rūpestingą, malonią, šmaikščią, paslaugią, linksmą vidutinio amžiaus, stamboką moteriškę, nevengiančią su ligoniais padiskutuoti įvairiomis temomis, išleisti juos iš pamokų dėl ne itin svarbių priežasčių ir išgerti su jais arbatos. Vienbalsiai nuspręsta, kad sveikatos priežiūros specialistė – teigiamas personažas licėjaus aplinkoje, tiesa, savo pasirodymu, kaip ir priklauso tikrai žvaigždei, nudžiuginantis retai.

Tie, kurie straipsnio heroję yra matę, atsiliepė ne taip optimistiškai. Vienam pirmokui netgi teko garbė – seselė susirado jį pati. Kitas privileijuotasis mato medikę kas kartą, kai apsilanko pas savo gydytoją poliklinikoje, tačiau pernelyg neatvirauja. Puikiai jį suprantu – tokie dalykai pasakojami ne kiekvienam. Viena liceistė atskleidžia: „Kai sutikau jos rūstų žvilgsnį, kažkur pasaulyje mirė vienas ragis“. Taigi, apklaususi būsimus liudininkus kas dieną keliavau link apdainuotojo seselės kabineto, tačiau jos niekaip neradau. Galų gale mano paieškas vainikavo atradimas, jog nuo durų nuplėštas net ir teorinis medikės darbo laikas. Maniau, gaila, kad tyrimas baigėsi nesėkmingai.

Tiesa, greitai pasigirdo džiugūs gandai, jog nuo 2013-ųjų licėjus turi naują medikę. Šią naujieną pakomentavo G.R.: „Seselė išvyko, nes turi gelbėti gyvybes savo planetoje“. Aš išsiruošiau į naują paiešką ir man pavyko sugriauti mitą, jog seselę licėjuje mato tik išrinktieji. Lemtingą dieną mane lydėjo sėkmė. Visuomenės sveikatos priežiūros specialistės (taip nuo šiol vadinama mokyklos medikė) kabineto durų rankeną pakleбенau net nepabeldusi ir nustebau sulaukusi

malonaus kvietimo užėti. Trumpu koridoriumi nužingsniavau iki kabineto (žinoma, spėjau kyštelėjusi nosį pro praviras duris į šonuose esančius sandėliukus, apšniukštinėti tamsias pakampes) ir paprašiau naujosios seselės papasakoti daugiau apie savo darbą. Dvejus metus dirbanti medikė draugiškai atsakinėjo į mano klausimus ir pasidalijo patirtimi licėjuje, kurios dar neturi daug, nes iki šiol pas ją yra apsilankę trys žmonės, iš kurių tik vienas rimtai sirgo. Lygindama su Viršuliškių vidurine mokykla, kurioje irgi dirba, seselė pastebi, jog ten mokiniai į seselę kreipiasi kur kas dažniau nei licėjuje. Medikė pabrėžia, kad nuo šiol pasikeitusi tvarka įpareigoja visuomenės sveikatos priežiūros specialistę ne tik teikti pirmąją pagalbą, bet ir konsultuoti, organizuoti seminarus, padėti mokiniams, teikti informaciją. Atsisveikindama seselė palinki liceistams būti sveikiems, aktyviems, linksmiems (aišku, jog seselė džiaugtųsi, jei ir toliau nesuteiktume jai daug darbo) bei, žinoma, nebijoti kreiptis, iškilus klausimams.

Iš kabineto išeinu patenkinta ir susimąstau, jog iš tiesų visi teigiami seselės apibūdinimai puikiai tinka šiai jaunai ir maloniai moteriai. Šlovė ir triumfas, misija įvykdyta.

Tiesa už gandas

Salomėja Arelytė

mažiau įtikėtina

Atrodo, taip seniai, kai atšilo orai, praėjusį pavasarį, o gal jau vasarą, riedėjau dviračiu per miestą. Aplinkui viskas žalia, paukščiai čiułba, bet niekas mano niūrių minčių neišbaidė. Važiuodama laikyti stojamųjų egzaminų į Tarptautinį bakalaureatą, buvau įsitikinusi, kad neįstosiu. Laimei, vos jie pasibaigė, visas nerimas dingo ir jau nesijaudindama laukiau rezultato. Tačiau, jiems paaikšėjus, kilo kitas jausmas – nuostaba, kad sugebėjau čia pakliūti. Ir niekaip nedingo, tad kiekviena diena TB buvo lyg nuotykis.

Stojant į TB vienas didžiausių pokyčių yra kalba. Tai lyg koks kalnas, stūksantis priešais: atrodo moki anglų kalbą, bet tuo pat metu sunku įsivaizduoti, kaip įmanoma mokytis angliškai visus dalykus. Pati pradžia sudėtinga, baisu ką pasakyti ne taip, kartais atrodo, kad visi aplinkui puikiai viską supranta, o tu ne. Tačiau, po truputį įsibėgėjant, viskas ima keistis ir kalba tampa nebe barjeru, bet iššūkiu, nuotykiu, kiekviena pamoka tampa įdomesnė, visko mokomasi lyg iš naujo. Galima sakyti, kad TB viskas tampa lyg nauja ir netikėta.

Kadangi Tarptautinio bakalaureato mokiniams reikia pasirinkti tik šešis dalykus, mokomės tik to, kas mums reikalinga, ir (dažniausiai) įdomu. Kiekvieno dalyko kursas tampa naujas, visko imamasi su entuziazmu, užsidegimu. Nesunku suprasti – žmonės, tiksliai apsisibrėžę ko nori, mėgaujasi kiekvienu nauju faktu iš tos srities. Jie iniciatyvūs ir imlūs, nesunku įsijausti ir pradėti džiaugtis pamokomis.

Bet, žinoma, reikia nepamiršti, kad TB nėra tas tobulas pasaulis, kuris paprastiems mirtingiesiems atrodo nepasiekiamas ir nesuvokiamas. TB tai mokykla, o kur yra mokykla, ten bus ir nemėgstamų dalykų. Nesunku įsivaizduoti, kad keturios ar šešios pamokos per savaitę yra nemažai. Praleidai vieną dieną ir tu jau atsilikai šviesmečiais. O gal tiesiog nesupratai kažko pamokos pradžioje? Tada visa likusi valanda su puse bus kažkas ateivių kalba. Taip pat būna nesmagu, kai atrodo, jog tampi kvailiausiu žmogumi visatoje, nes tik tu nesuvoki ko nors, kas kitiems labai lengva. TB, panašiai kaip visame licėjuje, žmonės talentingi ir gabūs, tad jei jau tau kas nors nesiseka ar nepatinka, reikia būti pasiruošusiam, kad visi kiti atrodys genijai.

O dabar prie linksmesnės dalies – gandai ir legendos. Apie licėjų legendų sklendo nemažai, bet apie TB atrodo dar daugiau. TB niekada nemiega. TB neturi socialinio gyvenimo. TB – mokslo zombiai. TB, TB, TB... Tai, kiek šie gandai yra tiesa, priklauso nuo to, ko klausai. Pavyzdžiui, klausimas „Ar daug mokomės namie?“ turi skirtingus atsakymus, priklausomai nuo to, ar kalbi apie istoriją, ar anglų kalbą. Ir apie miegą sudėtinga šnekėti vienareikšmiškai: ar tikrai mažiau mes miegam nei kiti liceistai? Viskas priklauso nuo paties žmogaus. Net ir socialinį gyvenimą tikrai turime, jis net įtrauktas į TB programą ir vadinasi CAS (Creativity, Action, Service – kūrybingumas, veiksmas, paslaugos)! Taip, mes privalome savanoriauti ir sportuoti, ir kurti, ir bendrauti. Tiesa, Facebook'e buvo iškelta įdomi dilema: ar savanorystė iš tiesų savanoriška, jei ji privaloma. Ak, TOK'as (pažinimo teorija) – slapta proto valymo programa sukurta specialiai TB superkariams kurti. O jei atvirai, tai paprastai TB iš šių legendų juokiasi, juk tiesa visada būna daug neįtikimesnė nei bet kuris gandas. :)

Toks ir yra tas gyvenimas TB. Visa nuostaba turbūt jau išgaravo, bet TB vis dar toks pat nuotykis, kaip ir anksčiau. Čia sudėtinga ir sunku, tačiau kiekviena diena mums žada daugiau nei pakankamai, kad pasiliktume ir stengtumės. Galų gale, dėl TB verta. :)

Kamilės Čelutkaitės
ilustracija

Tikslinės grupės – kaip pasirinkti?

Auksė Tamulytė

Ne kiekvienas jaunas žmogus gali tvirtai pasakyti, ko nori iš gyvenimo, tačiau vis tiek jaučia, kokia sritis jį traukia. Įdomų, keliantį iššūkius, asmeninius gabumus ugdantį ir savo tobulėjimui tinkantį kelią, licėjuje gali surasti bene kiekvienas. Puius pavyzdys - tikslinės lietuvių kalbos, istorijos ir matematikos grupės, kurias entuziastai gali pasirinkti nuo vienuoliktos klasės. Apie tai, kokius išpūdžius paliko ir kokią naudą davė mokymasis tikslinėse grupėse pasakoja mokyklą jau palikę liceistai – jų patirtimi tikrai galima pasitikėti, nes gimnazijoje pradėtą gilesnį mėgstamo dalyko pažinimą daugelis jų tęsia universitetuose.

Licėjų baigiau šiemet. Nuo vienuoliktos klasės istorijos mokiausi keistuolių, kurie turėjo papildomai skaityti knygas ir rašyti kursinius darbus, knygų recenzijas, grupėje. Klasėje sėdėdavome septyniese; per pertraukas šaipydavomės iš delfi. It aktualijų, o pamokų metu gana produktyviai dirbome, susišnabždėdavome apie lėkštes su stalino atvaizdais ir panašius absurdiškus dalykėlius. Visai šauni kompanija susirinko! O apie patį dalyką – apskritai istorija negali būti neįdomi. Kartais, kai jos neįmanoma suprasti ir viskas atrodo labai painu, pakyla azartas, noras išsiaiškinti, motyvacija dirbti, rašyti darbus, ruošti asmenybių pristatymams, domėtis.

Ką aš veikiu gyvenime, paklausite – ogi studijuojau istoriją Vilniaus universitete. Tikriausiai ją studijuočiau ir tokiu atveju, jei nebūčiau patekusi į Vilniaus licėjaus istorijos mėgstamo dalyko grupę, tačiau tų poros metų patirtis tikrai man padeda rašant įvairaus plauko darbus ar referatus, atsirenkant informaciją.

Rūta Miškinytė (*studijuoja istoriją VU*)

Esu Saulė, VU teisės pirmakursė. Licėjyje buvau pasirinkusi istorijos tikslinę grupę (nors dar nebuvau apsisprendusi, ką studijuosiu ateityje). Istoriją pasirinkau, nes norėjau ištrūkti iš vienodo įprastų pamokų formato ir daryti šį tą daugiau, nei tiesiog skaityti vadovėlį. Pagrindinis skirtumas tarp paprastų ir tikslinių grupių pamokų yra tas, kad, ruošiantis pastarosioms, neišvengiamas papildomas domėjimasis istorija – per semestrą turėjome perskaityti ir pristatyti po vieną istorinės tematikos knygą, per metus – parašyti kursinį darbą (šio darbo naudą pajutau jau pirmaisiais mėnesiais, kai universitete gavusi panašią užduotį buvau vienintelis žmogus, turėjęs šiokios tokios patirties). Nors reikėjo dirbti daugiau nei netikslinių grupių moksleiviams, nei nuovargio, nei aplinkinių spaudimo nejutau – sakyčiau, mokytis buvo netgi lengviau: paprastesnis bendravimas su mokytoju (tikslinėje grupėje buvome šešiese), papildoma informacija, daug malonesnė pamokos atmosfera (visi susirinkę ne „iš reikalo“, o dėl to, kad juos sieja bendri interesai)... Nors ketindama studijuoti fiziką ir nesitikėjau gauti naudos iš šios tikslinės grupės, tačiau nė kiek nesigailiu ją pasirinkusi. Ir ne vien dėl naudos – rytai su istorija dabar iškyla atmintyje kaip vienas iš geriausių Licėjaus (iš didžiosios L.) prisiminimų. Linkėjimai mokytojui Čiapui :)

Saulė Dževečkaitė (*studijuoja teisę VU*)

Prisimenu, dešimtos klasės pabaigoje (turbūt pirmą kartą gyvenime) sėdėjau su popieriaus lapu prieš nosį dėliodama plusus ir minusus ir bandydama išsirinkti tarp dviejų vienodai patrauklių ir vienodai realių galimybių – prestižinio, pripažinto, visų universitetų užsienyje mylimo Tarptautinio bakalaureato ir pirmą kartą kuriamos, niekieno anksčiau neišbandytos tikslinės lietuvių kalbos ir literatūros grupės. Pasirodė, kad tie plusų ir minusų dėliojimai buvo visiškai nereikalingi – pasirinkau tikslinę grupę ir vis tiek studijuojau užsienyje. Ką tai reiškia? Rinktis reikia tai, kame matome prasmę, džiaugsmą, (nuoširdų) iššūkį, o ne tai, kas yra „pripažinta“ ir „patikrinta“, ne todėl, kad „taip reikia“. (Visiškai nenoriu kritikuoti IB – kitam žmogui kitoje situacijoje būtent IB ir bus prasmė ir džiaugsmas). Ką man davė tikslinė grupė? Kasdienybė, o ne iliuzijomis pagrįstą suvokimą, kad tikrai galiu studijuoti tai, ko norėjau visą gyvenimą; įgūdžius, kurie labai padėjo pirmaisiais studijų metais; palaikymą, kurio, kasdien svarstant, ar galiu sau leisti studijuoti literatūrą, labai reikėjo. Dauguma merginų mano laidos literatūros tikslinėje grupėje buvo iš biocheminės klasės, ir mes dažnai juokaudavome, kad po šios patirties jos gydys ne tik žmonių kūnus, bet ir sielas. Jei būtų galima dar kartą rinktis, tikslinę grupę rinkčiausi kad ir milijoną kartų, ir kaskart prašyčiau mokytojos vis daugiau papildomų darbų. :)

Ieva Krivickaitė (*pirmosios tikslinės grupės mokinė*)

Pasirinkusi lietuvių kalbos ir literatūros tikslinę grupę supratau, kad teks pakeisti standartinį pamokos suvokimą (gerą prasmę) ir perprasti šį „dalyko mylėtojų“ mokymosi mechanizmą: pamokų yra daugiau (6 akademinės valandos per

savaite), jos neformalesnės, dalyvauja gerokai mažiau mokinių (mano grupėje buvo 11 žmonių). Įsivažiavusi į grupės darbą suvokiau, kad tokios sąlygos atveria galimybę išsamiau aptarti ir išnagrinėti įvairius literatūros kūrinius – ne tik programinius, bet ir šviežiai išėjusias knygas, visada pasisakyti pačiam ir išgirsti kitus, tobulėti rašant didelės apimties tiriamąjį darbą apie pasirinktą kūrinį, plėsti savo suvokimo ribas pačiam stengiantis neatsilikti nuo pasikausčiusių kolegų ir žavintis mokytojos išvalgomis. Taip, tai gali tapti puikiu pagrindu ateities studijoms ir apsisprendimui pasirinkti kryptį, gal net nuvesti filologijos link, bet pirmiausia tai yra toks išsilavinimas ir tokia akademinė aplinka, kuri pravers ateityje kaip pagrindas bet kam, ką tik sugalvosi daryti – ar studijuoti mediciną, matematiką, politologiją, ar tiesiog pakeliauti po platųjį pasaulį (grindžiu savo grupės patirtimis) – tikslinė grupė visada bus galimybė pažinti daugiau, kurią vertėjo išnaudoti.

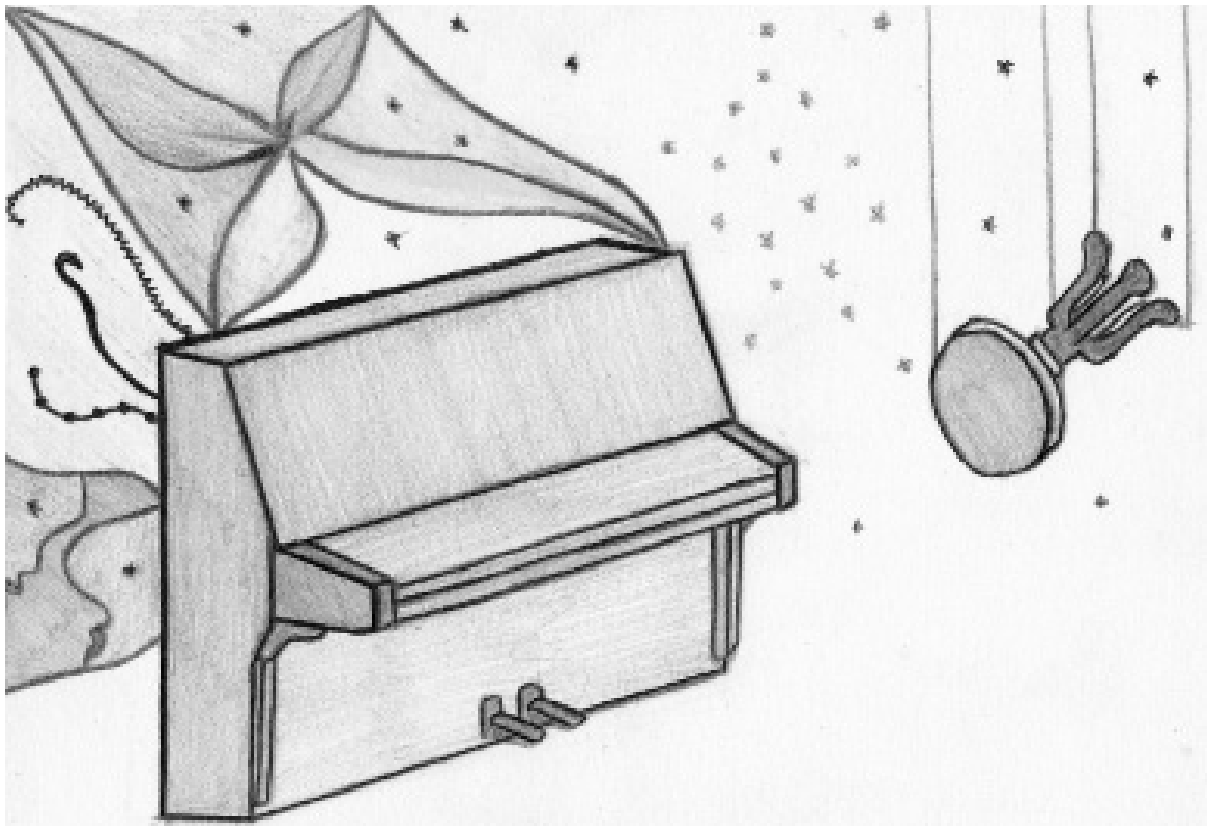
Justina Staigytė (*studijuoja VU medicinos fakultete*)

Tikslinę grupę pasirinkau be jokios rimtesnės priežasties, kaip ir absoliuti dauguma į ją stojusių. Būdamas 10-oje klasėje gerai nežinau, ką nori veikti gyvenime (o jei manai žinąs, tau taip tik atrodo), todėl bet kokie sprendimai, susiję su ateities planais, iš tiesų tėra atsitiktiniai. Kursas nuo įprastos programos skyrėsi tuo, kad išmokome daugiau teorijos ir sprendėme kiek sudėtingesnius uždavinius. Mokymasis matematikos tikslinėje grupėje užimdavo didžiąją dalį viso mokymosi laiko, todėl, galima sakyti, užduotys vargindavo. Kita vertus, ypatingo spaudimo iš bendramokslių nejaučiau. Nepalankus ir nemalonus faktas – tikslinės grupės rašomi kontroliniai darbai yra sunkesni už įprastus. Todėl gaunami prastesni pažymiai. Tad, nors mūsų mokytojas (Benas Budvytis) dažniausiai tikslinės grupės mokiniams pažymius rašydavo geranoriškai, ir mokymasis tikslinėje grupėje teoriškai neturi „kirsti“ per pažymius, kai kurie nusprendė, kad į pažymius čia reikia įdėti per daug darbo. Ir taip, dirbti tikrai reikia daugiau nei paprastoms pamokoms.

Mokymasis tikslinėje grupėje tikrai padėjo. Šios grupės kursas labiau primena universitetinę matematiką, kur irgi neužtenka vien taikyti iškaltus algoritmus, reikia mąstyti ir spręsti. Ir teorija gerokai padeda. Tiesa, čia gal net persistengta – kai dalis britų vargsta su matematine analize ir epsilon – delta kalba, aš šioje srityje jaučiuosi lyg namie, nes svarbiausios teoremos jau išmuktos mokykloje.

Taigi, siūlau stoti į tikslinę grupę, jei tik yra noro, jei patinka spręsti įdomesnius uždavinius, yra tekę dalyvauti (kad ir nesėkmingai) olimpiadose ir tai suteikė malonumo – būtinai. Jei patinka spręsti sudoku ir žaisti šachmatais – kodėl gi ne. Jei patinka gražiai apipavidalinti uždavinių sprendimus, bet ne jų ieškoti, nesiūlau.

Tadas Kriščiūnas (*studijuoja matematikos ir filosofijos jungtinį kursą Oksforde*)

Pirmuosius kelerius vaikystės metus praleidau Karoliniškių mikrorajone, pilname vienodų taisyklingų geometrinių formų pastatų, su ornamentuotais (taip pat iš kvadratų, persiklojančių erdvėje) ruožais. Matyt, nuo tada sąmoningai juos analizuodavau, ir išaugau toks, kad įprastos matematikos pamokos mokykloje nesukeldavo pernelyg daug problemų. Tikslinė grupė buvo išeitis – jos programa žymiai platesnė, taigi ir įdomesnė. Mokėmės šiek tiek universiteto kurso (tokio, kurio reiktų stojant į vadinamuosius geriausius Anglijos universitetus), visa informacija buvo dėstoma nuosekliai, su įrodymais, kaip ir priklauso matematikai (nors čia ir Beno Budvyčio bruožas – labai reiklus tikslumui ir matematinių argumentų išbaigtumui). Papildomi darbai nevargino, nepasakyčiau, kad jų buvo labai daug (gal kiti sakytų kitaip), ne visada ruošdavau namų darbus, vėlgi dėl tų pačių priežasčių – besikartojančių aiškių dalykų. Kolektyvas labai geras, kai visi mokiniai stiprūs, mokytojas gali sau daugiau leisti, dėstyti greičiau bei daugiau. Gyvenime integravimo ar vektorių erdvių dar nepritaikiau, bet štai pirmame kurse Škotijos universitete galėjau neiti į paskaitas ir išlaikyti modulį beveik maksimumu. Jei galėčiau rinktis dar kartą, aišku, kad tikrai vėl rinkčiausi tikslinę grupę. Tik galiu išreikšti apgailestavimą, kad norėjau ir į lietuvių kalbos tikslinę grupę, tačiau buvau priverstas skelti save pusiau ir kitą savo pusę pakasti giliai po žeme – galima pasirinkti tik vieną grupę dėl „per didelio krūvio, besibaigiančio mokslo kokybės kritimu“. Niekad mokykloje nesiskundžiau per dideliu krūviu, bet ką gi, prieš įstatymą visi lygūs.

Kęstutis Vilčinskas (*studijuoja matematiką Škotijos universitete*)

Karnavalas

Monika Nedzinskaitė

2012 m. gruodžio 28-ąją vienos Vilniaus mokyklos mokiniai susirinko į mokyklą. Jiems nesutrukdė niekas – nei slidūs šaligatviai, nei didžiulės nuolaidos „Ozo“ prekybos centre, nei kažkokiu tingiu šokoladu kvepiančios atostogos. Atvykusieji suprato, kad ir licėjaus aktų salė kvepia kitaip – lemputės, pagalvėlės, patalpa kažkokia mažesnė... Čia dar ne viskas. Net pati scena pasikeitė, turbūt norėjo iš salės pabėgti, bet mokyklos pirmakursiai ją sprunkančią sustabdė ir vaidinimas vyko salės viduryje, o šios „scenos“ kampų koordinatės saugojo kopėčios.

Tuomet žadėtasis „NeKarnavalas“ ir prasidėjo. O kas gi daugiau galėjo pasirodyti tokiame išmoningame pasaulyje, jei ne „Alisa stebuklų šalyje“?

Ir aš ten buvau, arbatą gėriau, sausainius valgyti galėjau...

O paskui visi šnabždėjosi...

Šį tą nugirdau.

Džiaugiuosi, viską padarėme taip, kaip ir norėjome. Dėl savęs, ne dėl kitų, taip, kaip patiko mums. Svarbiausia, kad tai atnešė daug puikių emocijų mums ir, tikimės, žiūrovams. Norėjome žiūrovus priartinti prie vyksmo scenoje ir jei ne nepriekaištingu atlikimu, tai nuoširdumu susirinkusius sužavėti.

Pagrindinė mintis – svarbiausia tikėti tuo, ką darai, ir kiti tavi mi patikės.

Idėjos autorė, režisierė Gytė Navikaitė (Ic)

Karnavalas turėjo ir trūkumų, ir privalumų. Man patiko kai kurios pirmokų idėjos: gana išpūdingai atrodančios mėlyna šviesa apšviestos lankstytos gervės, duris atidarantys džentelmenai, įdomus sprendimas dėl scenos, Šidlausko intarpai, gera Priegliaus (triušis) vaidyba, linksmas Arno (batuotas katinas) personažas... Tačiau buvo ir nemažai trūkumų. Karnavalas buvo per trumpas, siužetas – labai neaiškus, dažnai scenoje įvykdavo kas nors „ne į temą“... O pabaigos net nemačiau, nes prieš šonuose sėdinčius žiūrovus išsirikiavo šokėjos ir užstojo vaizdą. Tad manau, kad karnavalas buvo labai tradiciškas – ir šiemet pirmokai neparodė visko, ką galėtų.

Elena Paleckytė (IIb)

Staiga prisiminus šių metų karnavalą, mintyse susidaro visai geras vaizdas. Gražūs kostiumai, įdomus apšvietimas, apskritai, atrodo, buvo įnešta kažkokio šviežumo. Man karnavalas yra renginys, kuris leidžia susitikti su draugais ir pasidžiaugti artėjančiomis šventėmis, bet šį kartą buvo galima nuoširdžiai paploti pirmokams už jų atliktą darbą. Labiausiai patiko pati karnavalo tema, Alisa stebuklų šalyje, ir šios pa-

Gustės Markevičiūtės nuotrauka

sakos pateikimas scenoje. Tema suprasta, arba bent jau savaip interpretuota. Per Kalėdas kiekvienas galime susikurti stebuklą(us). Taigi, smagu buvo matyti mažus stebuklus scenoje, o pasirinkta scenos idėja leido žiūrovams (kas jau tapo populiariu šiandien) patiems pasijusti to stebuklo dalyviais. Banalu, bet, Mažieji pirmokai, nestokokit idėjų, tobulinkit sceninius sugebėjimus (trūko muzikos), ieškokit talentingų žmonių (jų licėjuje kiekviename kurse labai daug) ir pažadu, jog licėjaus renginių organizavimas išliks jūsų širdyje ilgam.

Tomas Sipko (IIIc)

Pirmiausia norėtusi atkreipti dėmesį į teigiamus dalykus, kurie išiminė: pirmokai puikiai suprato, kad vyresniesiems reikia įsiteikti ir puikiai tą supratimą parodė pasitikdami prie įėjimo į licėjų ar dalindami arbatą su sausainiais, kurių, deja, man pačiam gauti neteko.

Šaunu, kad per karnavalą buvo bandoma kažkaip kitaip išnaudoti salę. Nežinau, ar tai buvo patogų visiems žiūrovams, bet aš pats kažkokių didelių nusiskundimų neturėjau, o jei ir turėjau, tai jie jau pasimiršo...

Tuo tarpu pats karnavalo siužetas man per daug neįsiminė. Viskas, ką apie jį pamenu, tai visokių pasakų maišalynė ir jei kas paklaustų apie ką buvo visas vaidinimas, kokia jo pagrindinė mintis, tema, tikriausiai neturėčiau ką atsakyti...

Paulius Jonušas (IVc)

Karnavalas – tai erdvė pirmokams išmėginti save, pamėginti dirbti kartu, organizuoti darbus, atsiskleisti talentams, pažinti vienas kitą. Tą pirmokai tikrai išpildė. Man šiemet patiko tema. Čia buvo galima žaisti iki begalybės, bet gal ir gerai, kad nenuėita iki Jan Švankmajer – karnavalas turi būti lengvas. O taip ir buvo – viskas atrodė sklandu, jauku, gerai įgarsinta. Ypač įsiminė charizmatiškoji Alisa. Vienintelis rimtas trūkumas – trukmė. Linkiu pirmokams mediumą sukurti bent triskart ilgesnį.

Tomas Šiaulys (matematikos mokytojas)

Tai vis dėlto, buvo ar nebuvo?

Ką norėjo pasakyti pirmokai – kokia buvo pagrindinė mintis?

Pagrindinė mintis – svarbiausia tikėti tuo, ką darai, ir kiti tavimi patikės.

G. Navikaitė

„Triušis – tai kiekvieno mūsų vaikystės ramstis.“

M. Palionytė

„Gera, kas gerai baigiasi.“

P. Žuklys

„Visada galima atsiskaityti kitais būdais.“

J. Čereška

„Reikia išlįsti iš rėmų.“

E. Staisiūnas

„Stebuklai yra arti mūsų, daugelį jų mes kasdien praleidžiam pro akis.“

A. Pakšytė

„Gėris ir karnavale nugali.“

D. Nachajūtė

„Jei nori, bet koks tikslas pasiekiamas.“

V. Štikonaitė

Iš kairės: Paulina Puolytė, Gabrielė Mockutė

Kaip tai suprato žiūrovai – kokia buvo pagrindinė mintis?

„Kad ir kokia gera būtų pasaka, pirmokai ją gali sugadinti.“

A. Simanavičiūtė

„Mums reikia naujų kopėčių.“

N. Kairys

„Visada reikia stengtis padėti.“

V. Mielinytė

„Niekio blogo būti šizofreniku.“

V. Vrubliauskas

„Neduok vilkui batų, nes jie nieko verti.“

M. Baškys

„Jei duosim sausainių, nebus taip blogai.“

T. Krasauskas

„Kritiniais momentais arbata yra nepakeičiamas vaistas nuo visų blogybių.“

U. Alškaitė

„Tik praradęs suprantai, kaip kažkas buvo svarbu.“

L. Jakas

„Niekad nereikia nuleisti rankų, reikia siekti savo tikslo.“

A. Stankevičius

Tiems išrankiems žiūrovams, kuriems pasirodė, kad karnavalas galėjo būti ilgesnis, ir tiems, kurie ieškojo, bet neižvelgė vaidinime jokios svarbios žinios, po renginio buvo pasiruošęs padėti ir pagrindinę mintį atskleisti vienas paslaptingas liceistas. Jis užtikrintai tarė:

„Laikas – pinigai.“

Kotryna Dulkytė, Arnas Volčokas

Iš kairės: Andrius Ovsianas, Gustė Markevičiūtė, Ignas Badaras

Iš kairės: Povilas Navickas, Deividas Staisiūnas

(nuotr. kairėje, viduryje)

Iš kairės - Eva Pajedaitė, Urtė Puodžiūnaitė, Monika Grigentytė, Monika Palionytė, Gabrielė Černiauskaitė

Tarp konstruktyvumo ir instruktyvumo

Lukas Vaivuckas

Šviesos, kopėčios, gervės „in-the-round“ scena – viskas be galo stilinga, modernu, ir, matyt, svarbiausia – originalu. Stovėdamas ten 18.00, stengiausi numušti iki Dikensiškų aukštumų sukilusius lūkesčius. Ypač trukdė tai, kad dar kurį laiką iki paties renginio ore sklandė Vido Bareikio pavardė, kuri, tikėtina, lėmė ir karnavalo virsmą nekarnavalu (pagal paties Bareikio „NoTheatre“ pavyzdį). Bet kuriuo atveju, jauno žmogaus pagalbos šauksmas (o ypač pripažinimas, kad pats vienas neįstengsi) yra tik sveikintinas reiškiny.

Lewis Carroll'o palikimas, ypač po 2010 metų Burton'o ekranizacijos, pastarosiomis dienomis vėl tapo aktualus, todėl labai nudžiugino temos pasirinkimas – sugestijavo tarsi atsisveikinimą su vaikyste, tinkamą poziciją Licėjaus bendruomenės jauniausiems. Todėl pačią temą priėmiau labiau formos, nei turinio prasme (laimei, buvau teisus). Nors vaidinimo siužetas kažkuo priminė Carroll'o istoriją, jame nebuvo esminių jo literatūrinio stiliaus aspektų – simbolizmo, nesąmonės (nonsense) ir satyros. Juk „Alisa stebuklų šalyje“ iš esmės yra loginių principų kritika, arba, kaip sakė Melanie Bayley, moderniosios matematikos satyra (neveltui pats Carroll'is buvo matematikas). Be abejo, gilių loginių ieškojimų tikėtis neverta, tačiau juk nesąmonių literatūros esminius bruožus galima pateikti ir labai formaliai – neologizmų (naujadarų) poetika, netikėtais, oksimoronais paremtais deriniais, fonetiškai (aliteracija ar rimu) grįstomis ritmingomis frazėmis. Tiesa, tam tikrus šio sunkiai apibrėžiamo literatūros stiliaus elementus pastebėti buvo galima, tai – nuolat užduodami klausimai, bendra pasimetimo nuotaika ir svarbiausia – ieškojimas kaip siužeto pagrindas.

„In-the-round“ scena aktorius veikia dvipusiškai. Viena vertus, sukuriamas artimesnis aktoriaus – žiūrovo ryšis, tačiau jei nelabai pavyksta įtikinamai vaidinti veidu į publiką, tiems, kurie stebi aktoriaus nugarą, viskas atrodo dar dusyk prasčiau. Susidarė išpūdis, kad scenos pasirinkimas buvo šiek tiek primestas režisieriams bei aktoriams ir kėlė rimtų problemų. Vis dėlto tai sudarė gan stiprų originalumo išpūdį, nebadė akių taip, kaip pats scenarijus, ir tapo pagrindine priežastimi, kodėl šis renginys galėtų išlikti atmintyje. Patys aktoriai, tiesa, kėlė simpatiją savo natūraliu estetiniu įsiliejimu į rolę (vėlgį, būtent formos prasme) – su minimaliais, bet tikslingais aprangos sprendimais ir pačia savo išvaizda aktoriai iš tiesų panašėjo į vaizduojamus gyvūnus. Alisa savo pasimetusia išraiška netikėtai tiksliai atspindėjo Carroll'o mintį. Ironiškiausias viso vaidinimo elementas – pats temos pasirinkimo dėkingumas. Pasikartojančios, kartais aiškiai improvizuotos frazės ir nustebe bei šiek tiek išsigandę veikėjai priimtini Carroll'o fantazijų pasauliui. Deja, ne visuomet klaidės galima priskirti prie pasirinkto stiliaus – tai tinkama tik tuomet, kai produktui dar toli iki tikros kokybės.

Šio karnavalo siužeto negalima priskirti Licėjaus tradicijai. Jis nesistengė kurti komedijos, remtis fragmentiškumu ar popkultūra. Ir, nors priminė tiesiog gerokai supaprastintą Carroll'o sukurtą įvaizdį be aiškos idėjos ar išvadų (pabaigos), aš visgi džiaugiuosi pastebėtu sistemingumu mintyje. Dėkoju už mėginimą padaryti kažką nuo pradžių iki galo ir linkiu ateityje pasinaudoti savo jaunyste, nebijoti pasikliauti autoritetu ir nepamiršti pamaitinti paskutinės eilės salėje.

*Nuotraukoje -
mokytojas
Ernestas
Šidlauskas*

*Monikos
Repšytės
nuotraukos
(14-15 psl.)*

All that Jazz Pictures

Monika Stasytė

Kiekvienas renginys licėjuje – iššūkis, kartais organizatoriams, kurie nori sugalvoti ką nors naujo, ko dar nebuvo, kartais atlikėjams, kurie ieško tinkamiausio kūrinio, masto, kaip atrodys visas pasirodymas ir kaip daina turėtų nuskambėti.

„Jazz Pictures“ taip pat buvo iššūkis, su kuriuo susidorota! Vienu iš pagrindinių renginio akcentų tapo ant galinės sienos švietės užrašas „All that jazz“. Greičiausiai tai buvo nedidelė provokacija kiekvienam perskaičiusiam sau atsakyti: o kas gi jam yra džiazas? Puikiai atmosferą kūrė ir kitos dekoracijos: vinilinės plokštelės, piešti žmonių siluetai, kaboje ant sienos, ir, žinoma, arbatos bei sausainių stalelis, stovėjęs netoli šviečiančio užrašo. Savotišku akcentu buvo ir galinė scenos siena, nukabinta vinilinėmis plokštelėmis, iš kurių kelios nuo muzikos garsų renginio metu, turbūt neplanuotai, nukrito. Negaliu nepastebėti ir to, kad dažnai klaidingai manoma, jog „Jazz Pictures“ prasideda kartu su tiksliai nustatytu renginio laiku ir data. Viskas prasideda daug anksčiau, dar kai aplink negirdėti ir nematyti jokių užuominų apie būsimą renginį. Tuomet būrelis žmonių susirenka ir ima mąstyti bei svarstyti, kaip viskas atrodys, ką pasiūlyti naujo, o ką palikti kaip tradiciją. O tai vyksta ilgai... Ilgiau nei galutinis renginys. Vėliau ir muzikantai pradeda mąstyti apie renginį, galvoja, ką sugroti, ima formuotis grupės, o taip atsiranda ir naujos pažintys. Tad „Jazz Pictures“ – gana globalus renginys, kurį sudaro daugybė dalykų: kuriama atmosfera, galimybė susipažinti ir atrasti bendraminčių, galimybė atskleisti ir parodyti savo talentą, netikėtumai, įvykstantys renginio metu.

Keletas renginio vertinimų ir įspūdžių iš dalyvių bei žiūrovų:

Milda Mačiulaitė (1d)

„Likus dviems savaitėms iki „Jazz Pictures“, nusprendėme nebelaukti ir surinkti grupę. Kadangi vokalistę, bosistę ir gitaristę turėjome, beliko surasti žmogų, grojantį būgnais. Buvo labai smagu, jog būgnais sutiko pagroti visai nepažįstamas vaikas iš kito kurso, taigi, renginys padėjo ne tik gerai praleisti laiką, bet ir susirasti naujų pažinčių. Surinkus grupę, prasidėjo repeticijos, kurios iš mūsų atimdavo ne tik ilgąsias pertraukas, bet ir savaitgalius, o kartais ir paprastus vakarus. Tačiau nei vienas nesigailėjome dėl prarasto laiko, nes repeticijos buvo viena iš geriausių ir įdomiausių renginio dalių. Neatsimenu, kad būčiau taip stipriai bijojusi, kaip renginio dieną. Tačiau kai užlipome ant scenos ir sulaukėme tokio šilto liceistų palaikymo, visos baimės dingo. Kad ir kaip bebūtų gaila, bet tiek repeticijų ir smagaus darbo baigėsi vos per penkias minutes ant scenos. Be galo džiaugiamės, kad dalyvavome šiame renginyje, nes jis padėjo ne tik labai gerai praleisti laiką, tačiau ir susirasti naujų draugų bei daryti būtent tai, kas mums labiausiai patinka!“

Paulius Trumpickas (2e)

„Man Jazz Pictures yra vienas jaukiausių licėjaus renginių. Dėl arbatos, sausainių, sėdėjimo ant žemės, ir, aišku, kokybiškos muzikos. Šiais metais man labai patiko dekoracijos: iš lempučių ant sienos išraitytas užrašas „All That Jazz“ bei gausybė vinilinių plokštelių.

Pasirodymai buvo kokybiški ir puikiai paruošti. Buvo visko – nuo seno gero rokenrolo iki šiuolaikinių pop dainų. Nors „Jazz Pictures“ ir nėra vien džiazas, bet vis tiek norėtusi šiek tiek daugiau to „tikro“ džiazas.“

Tomas Sipko (3c)

„Visada smagu, kai muzika suburia žmones į vieną vietą. Šis „Jazz Pictures“ neišsiskyrė iš visų mano matytų: maloni aplinka, scena, šviesos, t.y. puikus organizatorių darbas, leidęs žiūrovams su malonumu klausytis atliekamų kūrinių. Tačiau pastebėjau kelias neigiamas šio renginio tendencijas. Kasmet iš atlikėjų norisi pamatyti daugiau laisvės, improvizacijos, daugiau džiazas (mokėjimo kalbėti instrumentu). Žinoma, smagu išgirsti gerai atidirbtus pasirodymus, tačiau tai kiek prasilenkia su renginio idėja. Mano nuomone, šis renginys skatina susirinkti, pasiklausyti muzikos, bendrauti ir gerai praleisti laiką tiek atlikėjams, tiek žiūrovams. Tad daugiau laisvės ant scenos, kaip šiais metais pasirodė Justinas su Džiugu, Paulius bei buvusių liceistų Ryčio ir Šaro grupė, o praeitais metais grupė „Augalai“. Žinoma, šių metų „Jazz Pictures“ buvo ir labai gerų dalykų. Puiku, kad ant scenos lipo nemažai pirmokų bei antrojų grupių. Taip pat atsiskleidė nemažai dainuojančių merginų. Smagu, kad įsidrąsina užlipiti ant scenos. Tad tiek iš manęs – kelios subjektyvios pastabos ir didelis džiaugsmas šio renginio įgyvendinimu licėjuje.“

*Elžbieta Vilkelytė, Milda Mačiulaitytė, Klementas Davidavičius,
Veronika Viachireva*

Džingas Vyšniauskas, Justinas Dargis, Šarūnas Murauskas

*Irina Bukina, Julijona Biveinytė, Klementas Davidavičius,
Dovydas Strimaitis*

Vakarė Šilininkaitė, Ieva Visockaitė, Eidvilė Banionytė

Monika Satkūnaitė (4a)

„Šiomet likus keliom savaitėm iki renginio patyliukais nuklausiau, kaip 124-ame kabinete kažkas repetavo „Valerie“, ir galvojau, kad „Jazz'ai“ kiekvienais metais būna unikalūs dėl žmonių, kurie sukuria šį mažą stebuklą. Atsimenu, pernai labiausiai įstrigo renginio svečiai, giedoję gospelą ir dvyliktokai, kurie užvedė visą salę šokti. Beje, tie patys, kurie grįžo ir šiomet – turbūt labai myli licėjų, kad netingi jame groti. Šiomet ITIN sužavėjo sodrus, žemas dešimtokės Julijonos balsas. Dar išiminė arbatą geriantis Kasparas (jis sakė, kad specialiai nusprendė tikslingai išnaudoti tas kelias minutes, kai dar neturėjo lipti ant scenos). Dėmesį atkreipė ekstravagantiška mergina, grojusi valtorna – buvo momentų, kai jautėsi, jog duetas labai kartu. O pats gražiausias man asmeniškai buvo Vakarės ir Ievos pasirodymas. Ir aišku – ta tradicinė žiemiška atmosfera!“

Viską puikiai apibendrino prezidentės **Eidvilės**, pagrindinės renginio organizatorės, žodžiai:

„Galiu drąsiai teigti, kad išpildžiau didžiąją dalį išsikeltų tikslų ir džiaugiuosi nusisekusi renginiu. Pasinaudodama proga noriu padėkoti visiems žmonėms, prisidėjusiems prie kūrybinės komandos: tiek muzikavusiems, tiek padėjusiems prie techninių ir dekoracinių darbų ir, žinoma, tiems, kurie padėjo visą tai įvykdyti. „Jazz Pictures“ – man ypač svarbus renginys ir tikiuosi, kad jis gyvuos dar ilgus metus, o džiazas jame tik daugės.“

Taigi, kiekvienas galime prisidėti prie šio renginio, jo tobulėjimo ir tikėtis, jog kitąmet „Jazz Pictures“ džiugins ne tik savo unikalumu, bet ir pateisins savo pavadinimą, atsiras daugiau žmonių, grojančių džiazu muziką, ir drąsiai galėsime tarti po renginio – tai buvo džiazas, ne tik geras renginys.

Šimtadienis: iš pragaro į rojų

Trečiakursės Erikos Rukšėnaitės mintys apie šimtadienį:

Du mėnesiai iki šimtadienio. Lapeliai, šikšnosparniai, vorai, lėktuvėliai, laiveliai – tik smulkmenos, kurių vasario 22 dieną tikriausiai nelabai kas ir pastebėjo, bet būtent jos užėmė didžiausią pasiruošimo laiko dalį. Ausyse vis dar skamba beviltiški karpytojų ir dažytojų skundai: „Gal jau užteks?!“. Šiuo laikotarpiu mūsų tarpe, viršydami visus lūkesčius, atsiskleidė patys darbščiausi žmonės, kurie su kaupu išpildė visas idėjas. Kažkuria dieną su Eidvile vieningai sutarėme, kad ne karnavalas, ne mediumas, o būtent šimtadienis atskleidžia pačius nerealiausius kurso žmones...

Savaitė iki šimtadienio. Mokslai? Maistas? Miegas? Ne, negirdėjau... Galvoje tik viena mintis: „Iki šimtadienio liko TIK savaitė!“, o dar tiek neįgyvendintų idėjų! Gavę sporto ir aktų sales, tuojau pat atlaisvinome 124 kambariuką. Tada ir išmokome vieną svarbiausių šimtadienio pamokų: kai kažką dažome, būtinai reikia kažkuo padengti grindis. Šią savaitę trečiokas licėjuje praleido vidutiniškai 12 valandų per parą ir vėl vakarą namo buvo išlydimas budėtojo žodžiais: „Pagaliau! Jūs gal namų neturite?!“.

Diena prieš šimtadienį. Dar viena šimtadienio pamoka – licėjuje, o ypač sandėlyje, galima rasti VISKO. Vinys? Purškiami dažai? Vonia?! Prašom, tik apsilankyk sandėlyje!.. Paskutinis kurso susirinkimas ir štai jau 14 valanda, kai licėjus atiteko mums, trečiokams. Nuo tada viskas vyko žaibo greičiu: generalinė spektaklio repeticija, dekoracijų kabinimas, kambarių tvarkymas. Net nepastebėjau, kaip 21 valanda, jau užbaigusi darbus, vaikščiojau po licėjų ir gėrėjausi, kad viskas beveik baigta ir kaip viskas gerai atrodo. Tobuliausias tos dienos atsiminimas buvo vakare bendraklasio atneštas obuolys – pirmas maistas per daugiau nei parą. Sunku patikėti, bet jau 22 valandą visi išėjome iš licėjaus laimingi, pabaigę darbus ir su viena vienintele mintimi: „Tikiuosi, laikysis...“

Šimtadienis! Pirma ir tikriausiai paskutinė diena, kai į licėjų įžengėme 6 valandą ryto. Paskutiniai potėpiai, pataisymai, paskutiniai lipnios juostos gabalėliai ir štai jau rinkosi pirmieji moksleiviai ir mokytojai. Tas pasididžiavimas girdint chorą, stebint šokius, ragaujant keksiukų, kavos, žinant, kad tai yra Mūsų darbas ir Mūsų idėjos. Ir ta begalinė palaima, kai iš ketvirtoko išgirsti: „Jėgal!“, „Geras!“, „Man patinka!“. Ir kaip skaudu buvo po rytinės dalies tvarkytis ir suprasti, kad viskas jau baigėsi... Paskutinė pamoka, kurios tvarkantis mus išmokė šimtadienis: nieko nesiskolinkite, jei tai turi didelę vertę, nebent galite 100% garantuoti, kad daiktą atiduosite sveiką ir nesugadintą. Šimtadienis – tai ne vien gražus penktadienio renginys ketvirtokams. Daugumai mūsų, trečiokų, šimtadienis – tai dviejų mėnesių darbas. Tai kiekvienas savaitgalis, laikas po pamokų, langai ir ilgosios pertraukos, praleistos 124 ir rūsio koridoriuose. Tai purškiamų dažų smarvė, išdažytos grindys bei jų valymas sekmadienio vakarais. Tai supratimas, kad namo grįžti tik pamiegoti ir kuo anksčiau vėl važiuoti į licėjų. Tai tėvų priekaištai, kad tuoj išneši visus daiktus iš namų... Kartu šimtadienis – tai **geriausias** dalykas, kada nors nutikęs licėjuje. Ačiū visiems nematomiems darbininkams, idėjų generatoriams, šokėjams, dainininkams, aktoriams, tapytojams. O didžiausias AČIŪ – ketvirtokams, už tai, kad turėjome proga visa tai patirti!

Vakarinė dalis: aktoriai, muzikantai po spektaklio

Disco 100

„Angelų” choras

Rytinės dalies muzikantai

Ketvirtakursės Gabrielės Adomavičiūtės atsiliepimai apie šimtadienį:

Rodos, tik vakar klijavome paskutines šimtadienio dekoracijas, aktoriai repetavo paskutines eilutes, o širdį kute-no malonus jaudulys ir rūpestis, ar visi Šimtadienio mechanizmo varžteliai bus savo vietose bei sukurs išpūdingiausią licejaus metų reginį. Tik vakar ore tvyrojo emocijos, ašaros, laimė ir dvyliktokų šypsenos, kurios privertė kiekvieną iš mūsų, tuomet dar trečioką, pasijusti dalimi kažko didesnio. Sunku patikėti, kad prabėgo metai ir dabar jau kažkas dėl mūsų aukojo savo laiką ir jėgas, kūrė idėjas ir nuoširdžiai stengėsi dėl mūsų džiaugsmo. Tą minutę, kai suvokiau, jog dabar mes esame tas kursas, kuris Šimtadienio dieną ižengia pro pagrindinį licejaus įėjimą, širdyje tapo nepaprastai šilta.

Vos ižengus nustebino dėmesio gausa – jautėsi, jog pačius trečiokus „veža“ tai, ką jie daro ir tai toli gražu nėra apsimestinis rūpestis ir paslaugumas. Trimis aukštais – rojumi, žeme ir pragaru – trečiokai išmintingai išnaudojo netgi licejaus konstrukciją ir man asmeniškai tai tikrai paliko stiprų išpūdį. Itin patiko aukšto muzikinio lygio choras, taip pat smagu, kad trečiokai išnaudojo savo per „Šokių maratoną“ atskleistą potencialą – šokėjus. Kino seansas privertė daug kartų nuoširdžiai pasijuokti prisiminus smagias akimirkas bei darsit susimąstyti, kas esi tu ir kas yra licejus. Apgalvota Šimtadienio tema leido kiekvienam atrasti savo mėgstamą kambarį ar instaliaciją – jaukią kavinukę fojė, rytietišką „lounge“ ar pragarišką sporto salę. Asmeniškai esu labai laiminga dėl pratęstos Draugo laiško tradicijos – tai tapo šiltų emocijų įkrova visai likusiai dienai. Įsiminė ir įdomi Gedimino Storpierščio paskaita – šis žmogus savo charizma visą salę užkrėtė teigiama energija. Aišku, svarbu paminėti ir paskutinį dieninės dalies akcentą – renginį ketvirtokams – kuris davė suprasti, jog ir po ketverių metų vis dar yra dalykų, kurių nežinome vieni apie kitus.

Visai kitomis spalvomis atsiskleidė Šimtadienio vakarinė dalis. Nepaisant gan tradicinio licejaus renginiams dalyko – vėlavimo, spektaklis buvo brandus ir išdirbtas. Jautėsi, jog visas – pradedant eilutėmis ir baigiant dekoracijomis – yra apgalvota ir niekas scenoje neatsirado atsitiktinai. Spektaklio režisieriams pavyko išsaugoti žiūrovų dėmesį ir netgi į rimto turinio spektaklį įdėti elementų, privertusių kvatotis visą salę. Dauguma aktorių atsiskleidė išskirtiniu amplua – aš asmeniškai nepastebėjau nei vieno aktoriaus, neverto būti ant scenos. Spektaklio pabaiga buvo stipri ir netikėta, manau, jog kiekvienam ji sukėlė skirtingų minčių ir kiekvienam šis spektaklis pasirodė skirtingas bei savaip artimas. Kas vyko po spektaklio, žodžiais nusakoma tikrai ne kiekvienam – mokytojo Jankausko kalba su vaikiškų eilėraščių intarpais, ketvirtokų žodis bei seniai pažįstamų veidų – alumnų – sveikinimai privertė atkasti beveik ketverių metų senumo prisiminimus ir pasvarstyti, kiek yra 100 dienų – daug ar mažai?

Trečiokai, ačiū jums. Nežinau, ar į šį žodį gali sutilpti padėka už tą nuoširdumą ir darbą, sutilpusį į išpūdingą šventę. Rūpestingieji mokytojai, buvę su mumis ketverius metus, koridoriams gyvybės įpučiantys jaunieji liceistai – ačiū ir jums už kiekvieną buvusią ir likusią dieną kartu. Liko dar šimtas dienų padėkoti, atsiprašyti, ištarti „Labas“, apkabinti, kartu nusijuokti ar tiesiog vienas kitam nusišypsoti. Pabaigai:

Licėjus – mūsų NAMAI!

Licėjus – mūsų ŠEIMA!

Licėjui kvopia SKANIAI!

Licėjui gera LABAI!

Tūkstantis ir vienas kartas „Lie

Prieglius Žuklys, Kristina Mačulska

Gruodžio mėnesio numeryje skaitytojams pristatėme žmones, licėjui atstovaujančius televizijos projekte „Lyderiai“. Tačiau žydrajame ekrane pažįstami, mokyklos koridoriuose matomi veidai šmėžuoja ne tik šios laidos metu. Ši mėnesį jūsų dėmesiui – projekto, kuris puikiai žinomas Lietuvos moksleiviams, daugkartiniai dalyviai ir nugalėtojai – Viktorija Štikonaitė ir Simonas Jatužis (Ia) bei Paulė Tulevičiūtė (IIIc).

1. Kaip sugalvojai dalyvauti laidoje?
2. Televizoriaus ekrane visus jus matėme ne vieną kartą. Kas paskatino Tave vėl dalyvauti laidoje?
3. Kai kurie žmonės prieš svarbias varžybas ar pasirodymus atlieka tam tikrus ritualus. Galbūt turi koki nors talismaną ar burta, apeigą, kurią atlieki prieš laidą?
4. Atstovavimas Vilniaus licėjui – tam tikra atsakomybė. Ar nebaisi ją prisiimti?
5. Dažniausiai vienos laidos filmavimai trunka nuo ryto iki popietės. Koks įsimintiniausias įvykis, nutikęs Tau ar kitam dalyviui filmavimo metu?
6. Kokią reikšmę, Tavo nuomone, tokio pobūdžio projektai („Tūkstantmečio vaikai“, „Lyderiai“) turi Lietuvos moksleiviams?
7. Licėjui pergalių dar negana. Ar išvysime Tave laidoje ir kitamet?

Simonas Jatužis

Simonas Jatužis, Ia:

1. Kai „Lietuvos tūkstantmečio vaikai“ pirmą kartą pasirodė televizijoje, buvau penktokas. Iškart pastebėjau šią laidą, atrodo, nei vieno žaidimo nepraleidau. Sezono pabaigoje šovė į galvą mintis, kad gal reiktų kada nors pabandyti laimėti pačiam. Juk klausimai nebuvo tokie jau sudėtingi. Šeštoje klasėje norėjau užsiregistruoti, užėjau į LRT tinklalapį, tačiau, pamatęs daugybę atvirų ir tikrai galvą pasukti vertusių klausimų apie save, gyvenimą ir panašiai, patingėjau ir neužsirašiau. Vis dėlto po dar vienerių metų puvimo prie televizoriaus ekrano nusprendžiau, kad galiu būti konkurencingas šiame projekte ir pasiryžau dalyvauti.
2. Iš tiesų šiame buvo jau trečiasis mano sezonas. Pirmasis sezonas tikrai nuvylė – pusfinalyje likau penktas. Nepaisant gerokai smukusio pasitikėjimo savimi, natūralu, kad noras reabilituotis paskatino pabandyti dar kartą. Ir tai pasiteisino. Pergalė! Šiame buvau pažadėjęs sau nebedalyvauti. Bet persikėlimas į licėjų ir žmogiškas nepasotinamumas paskatino sudalyvauti dar kartą.
3. Pernai laimėjau be talismanų ar ritualų pagalbos. Taip supratau, kad jie nėra reikalingi. Be pergalės ženklo, kurį visada rodau į kamerą eidamas link savo „knygos“, jokių ritualų neturiu.
4. O kuo mes taip jau skiriamės nuo kitų? Mes tokie patys žmonės. Šiame tuo įsitikinau. Neneigiu, licėjus yra tikrai ypatinga mokykla ir geresnės vietos negalėčiau rasti, tačiau žmonės čia – tokie patys, kaip ir kitur. Žaidžiu tik vienas, mokyklos negalima vertinti pagal vieną atstovą, todėl didelių problemų tai nesukėlė.
5. Kitaip nei mano daugelis tų, kurie niekada nėra dalyvavę televizijos filmavime, nieko įsimintino ten nevyksta. Pats filmavimas yra monotoniškas, išskyrus nuolat krentančias dekoracijas, vedėjų svaidomus pokštus ir įvairias nesąmones, nieko ten įdomaus.
6. Manau, kad jie yra labai svarbūs, nes skatina konkurencingumą, kuris yra nepamainomas šių dienų visuomenėje. Taip pat moko tvardyti emocijas bei skatina ryžtą.
7. Nieko negaliu pažadėti, nes nenoriu žadėti to, ko galbūt nepavyks ištesėti. Šiuo metu esu įsitikinęs, kad šis etapas baigėsi. Laikas judėti pirmyn. Nesugebėjau atsitraukti, žengti naują žingsnį vietoje ėjimo senu keliu. Nuoširdžiai tikiuosi, kad šie metai „Lietuvos tūkstantmečio vaikuose“ buvo paskutiniai.

tuvos tūkstantmečio vaikuose”

Paulė Tulevičiūtė, 3c:

1. Viskas prasidėjo prieš kiek daugiau nei ketverius metus – su tėčiu pamatėme laidos anonsą, jis pasiūlė pamėginti. Labai patiko laidos idėja – visada norėjau sudalyvauti „quiz show“, bet, deja, tokie būdavo skirti tik vyresniems žmonėms.
2. Labai labai daug aplinkybių – draugų palaikymas ir skatinimas, galų gale – nostalgija. Pamenu, šiomet sakiau, kad jau tikrai nebe, o rudeniop, eidama pas mamą į darbą (ji dirba toje pačioje gatvėje, kur yra LRT), pamačiau iškabą „Radijas – Televizija“ ir suspaudė širdį.
3. Yra buvę visko: ir šokoladą valgiau, ir plakato spalvų atitinkamų prašiau, ir rengiausi taip, kaip dieną, kuomet sekėsi...
4. Tiesą sakant, baisoka. Turbūt nebuvo filmavimo, prieš kurį nedrebėtų kojos, rankos, nesidaužytų širdis. Tačiau išėini žaisti ir lieka tik klausimas ir mygtukas.
5. Išskirčiau tris. Pirmais metais, kai buvau septintokė, labai strigo visa technika, nemažai klausimų teko kelis kartus filmuoti. Po kelių metų, kai laidą dar vedė Vaida Genytė, buvo smagu stebėti, kaip klausimą perskaitė iš turbūt keliolikto karto, nes ją vis kažkas prajuokindavo. Ir, paskutinis, vos kelių dienų senumo įvykis, kuriame dalyvavau pati – finalo paskutinis etapas su trimis pratėmis. Režisierius sakė, kad bus metų laida.
6. Žmonėms, kuriuos tai domina, patinka, yra galimybė pasireikšti, jų draugams – palaikyti, pamatyti, kaip atrodo televizijos virtuvė iš vidaus.
7. Kas ten žino – priklausys nuo noro, laiko (visgi kitamet darbo nemažai). Bet jaučiu, kad nostalgija vėl patrauks mane į LRT didžiąją studiją...

Paulė Tulevičiūtė

Viktorija Štikonaitė ir mokytoja Asta Karaliūtė - Bredelienė

Viktorija Štikonaitė, 1a:

1. Kurį laiką apie tai galvojau, dar buvo kalbama klasėje apie dalyvavimą, vieni norėjo, kiti svarstė, kol galų gale aš ir Simonas nusprendėme išbandyti savo jėgas.
2. Dalyvavau 5 klasėje, tad per tiek laiko buvo viskas stipriai pasikeitę ir dalyvauti paskatino smalsumas bei noras išbandyti savo jėgas.
3. Tiesiog stengiuosi per daug nesinervinti, šį sykį atsipalaiduoti padėjo bendravimas su kitais dalyviais, tarp kurių buvo pažįstamų, kurie dalyvavo laidoje dar tada, kai joje pasirodžiau pirmąsyk. Manau, svarbiausia išsimiegoti, nusiraminti ir pasitikėti savimi.
4. Labai gerai pamenu, kaip prieš prasidedant laidai kalbėjau su auklėtoja ir pavaduotoja, jog nerimauju blogai pasirodyti, visgi atstovauju licėjui. Labiausiai bijojau iškristi pirmame etape, nes, kaip jau sakiau, viskas buvo pasikeitę ir nežinojau, ko tikėtis, bet to išvengiau.
5. Na, mano dalyvavimo metu: nei 5 klasėje, nei dabar, ypatingų įvykių nebuvo įvykę, nepaisant to, kad kiek sutrikdė, kai pirmą kartą dalyvaujat viena mergina vos nenuualpo – nežinau, turbūt nuo įtampos, nors atmosfera pakankamai linksma, vedėjai, ypač šiais metais, labai smagūs, palaiko gerą nuotaiką, stengiasi įtampą malšinti, bet, žinoma, šiočia tokia konkurencija yra natūrali.
6. Tokiuose projektuose yra tikrinamos ne tik mokyklinės žinios, bet ir bendras išsilavinimas, tikrinama, kiek ir kuo tu domiesi papildomai, taip pat reakcija, sugebėjimas staigiai ir greitai daryti išvadas, ko gali prireikti bet kam. Man pačiai labiau patinka laida „Lyderiai“, kadangi skiriasi laidose užduodami klausimai, taip pat aukštesnio lygio priešininkai, tačiau „Lietuvos tūkstantmečio vaikai“ – puiki galimybė išbandyti savo žinias ir televizijoje.
7. Tiksliai dar neapsisprendžiau, bet tikrai neatmetu tokios galimybės.

Kalbant(is) apie lyderystę

Gytė Navikaitė

Lyderystė – šių dienų iššūkis. Tačiau kas yra lyderis? Kaip juo tampama?

Sausio 15-tosios popietę nemaža gimnazistų susirinko į skaityklą malonia proga – visi lūkuriavo paskaitos „Derybų menas“, kurią skaitė Vilniaus universiteto dėstytojas **Darius Rupšlauskis**.

Lektoriaus lyderystės samprata derėjo su jo žodžiais bei elgesiu. Paskaitoje buvo sakoma, kad lyderis yra tas, kuris mato toliau ir daugiau nei kiti. Pateiktas apibrėžimas, rodos, turėjęs tapti atsakymu, iškėlė tik dar daugiau klausimų. Į juos atsakyti man padėjo licėjaus ketvirtakursis **Augustas Gornatkevičius**, prieš trejus metus mūsų mokyklą baigusi ir šiuo metu Škotijoje literatūrą studijuojanti **Ieva Krivickaitė** bei pelnytai ne vienam liceistui autoritetu tapęs mokytojas **Ernestas Šidlauskas**.

Lyderiai dažnai apibūdinami kaip žmonės, turintys aiškų tikslą, pašaukimą. Ar jaučiatės atradę savo pašaukimą, kaip tai padarėte? Ar daug ieškojote, klydote, abejojote?

Darius: Buvo metas, kai bijodavau pasižiūrėti į veidrodį, nes jaučiausi labai negražus, būdamas trečioje klasėje mečiau chorą, nedalyvaudavau jokiose užklausinėse veiklose iki pat šeštos klasės. Tuomet aš supratau, kad noriu gyvenime pasiekti daugiau, noriu būti lyderiu. Pradėjau lankyti įvairius būrelius, pavyzdžiui, dramos, kad išmokčiau kalbėjimo meno, vaidybos. O vėliau man tai pradėjo labai patikti, persilaužiau. Lyderystė tapo mano tikslu.

Augustas: Manau, kad savo pašaukimą jau radau. Bent dabar taip atrodo. Jau metus su puse einu viena kryptimi, esu susikoncentravęs ties teatro režisūra ir tikiuosi, kad tai yra ta sritis.

Ieva: Manau, mano pašaukimas – specialybė, kurią pasirinkau. Studijuojau literatūrą ir jau kurį laiką atrodo, kad pasirinkau teisingai. Literatūra – sritis, kurioje noriu dirbti visą gyvenimą ir kurioje matau savo ateitį ir savo perspektyvas. Iš tiesų beveik neklaidžiojau, man paprasčiausiai visada buvo aišku, kad daugiau nieko kito nesugebu. (Juokiasi)

Ernestas: Šiuo metu aš jaučiuosi gerai. Manau, esu gerbiamas, jaučiuosi gerbiamas. Taip pat stengiuosi gerbti kitus ir man sekasi visai neblogai. Ar ilgai ieškojau savo vietos? Manau, kad taip. Užtrukau nemažai metų. Nenoriu pasakyti, kad ankstesnės vietos iš tikrųjų buvo klaidingos ir niekam tikusios, jos buvo geros kitaip. Jos buvo geros tuo, kad suteikė man gyvenimo patirties, kurią aš galiu išnaudoti čia ir dabar. Jaučiuosi teisingas, nes savo istorijoje turiu tą tikrovę ir manau, jog bent keliems žmonėms aš čia vertingas.

Lyderiams dažnai priskiriama ir savybė nuolat stengtis numatyti ateitį, galimas situacijas. Ar esate linkę planuoti? Koks jūsų požiūris į atsitiktinumus?

Darius: Svarbiausius tikslus – išsilavinimą, karjerą, šeimą – aš suplanavau dar paauglystėje, bet daug dalykų gyvenime yra tiesiog nesuplanuojami. Tie smulkūs akmenėliai, kurie atsiranda be plano. Bet kertiniai mano gyvenimo akmenys yra detalai apgalvoti, o akmenėliai, jie ir savaime gali pririedėti prie manęs.

Ieva: Aš manau, kad atsitiktinumai yra visko esmė. Gyvenimo planavimu aš nepasitikiu, nes tuomet kam išvis tu tą gyvenimą gyveni? Aš nuoširdžiai abejoju, ar tą gyvenimą pagal planą galima vadinti asmeniniu tobulėjimu. Juk tuomet tu buvai atsirboji nuo visų pašalinių galimybių! Susikurti tikslai, aišku, labai supaprastina gyvenimą. Bet aš nežinau, ar tai išmoko labai daug.

Lyderis dažniau asocijuojasi su energingu verslininku, politiku, tačiau gana retai mąstome apie lyderius iš kultūros srities. O koks jūsų požiūris į kultūrą?

Darius: Svarbiausia – universalumas. Lyderis turi domėtis viskuo, kas jam naudinga. Jis turi būti apsišvietęs ir muzikos pasaulyje, šiuo atveju, turi žinoti, kas yra „Pupytės“ ir kas yra Mocartas. Juk niekuomet nežinai, su kokia publika teks bendrauti. Taisyklė, kad kalbėti visuomet reikia pašnekovui suprantama kalba, tad privalu žinoti daug kalbų. Svarbu išmanyti viską bent po truputį.

Ernestas: Jei kalbėsime apie kultūrą kaip apie filosofiją, meną, paleidžiant šventoj ramybę mokslą, mano gyvenime ji užima didelę dalį. Aš esu kultūros valgytojas, ėdikas ir jei neparyju kultūros, aš būnu alkanas ir piktas kaip vilkas. Duokite

man grynų, skaidrios, briliantinės kultūros, kad ją galėčiau pasimaitinti. Duokite man teisingų filmų, duokite man... duokite man pagaliau kada nors normalių spektaklių Vilniaus teatruose! Aš maitinuosi kultūra ir aš žiūriu, ką grūdu į burną. „Čipsais“ manęs nepapirksi, trijų dimensijų filmiukščiais manęs neužbursi.

Visiems įdomu sužinoti Jūsų sėkmės formulę. Kokius svarbiausius lyderio bruožus išskirtumėte?

Augustas: Lyderis turi turėti savo požiūrį ir sugebėti tą komandą, su kuria nori dirbti, užkrėsti tuo požiūriu, bet „nenuosodinti“ jų kūrybiškumo. Vadovas turi turėti savo, visiškai savo viziją, bet kažkokiu būdu mokėti sujungti ją su kitų tikslais. Bet tas žodis „vadovas“ toks griežtas...

Ieva: Jei nori būti lyderiu, pirmiausia turi turėti savybių, pasiekimų reikalingų juo būti. Juk lyderis iš pradžių turi būti autoritetu – tuo, kuris jau pasiekė tam tikrų dalykų, kuris žino vienokius ar kitokius dalykus.

Ernestas: Kaip autoritetas, aš noriu būti netipiškas, kitoks ir neversti auditorijos atlikti konkretų darbą ar įvykdyti užduotį, išmokyti, sužinoti, elgtis arba nesielgti kaip liepiama. Ne, mano, kaip autoriteto, tikslas – gal nuskambės keistai – yra priversti auditoriją atmesti bet kokius autoritetus. Ir tai būtų pagrindinis iššūkis – patiems sau tapti autoritetais.

Viena iš lyderiui būtinų savybių – universalumas. Ar įmanoma suderinti išorinį patrauklumą su vidiniu gilumu?

Darius: Viską yra įmanoma suderinti, tik tam reikia įdėti daug pastangų. Visada yra gražiau, kai žmogus gražus vidumi. Bet išorinis grožis visuomenėje yra itin palankiai vertinamas ir išoriškai patraukliems žmonėms visuomet lengviau pasiekti išsikeltų tikslų.

Ieva: Čia vis dar yra mane pačią kankinantis klausimas. Todėl, kad taip jau yra, kad ir kaip nesinorėtų to pripažinti, kad dabar visas karjeros siekimas, ar gražaus gyvenimo siekimas funkcionuoja pagal tą principą, kad tu turi jau geriau paviršium, bet teisingai pateikti. Dabar iš žmogaus yra reikalaujama visko žinoti po truputį. Ir aš irgi su šituo dalyku dar ieškau santykio, suvokdama, kad aš, pavyzdžiui, negaliu žinoti visko po truputį. Ir kad aš gal kartais nenoriu žinoti visko po truputį. Bet tam, kad būtų galima siekti kažkokios karjeros, tai yra būtina.

Ką manote apie šią lyderystės idėjos valdomą kartą? Kokią ją matote po kelių, keliolikos metų?

Augustas: Turėtų išaugti ambicinga ir veržli karta. Visuomenėje bus daug mažų lyderių. Manau, tai neveda į blogį, tik kad nebūtų per daug ambicijų...

Ernestas: Kaip aš matau dabartinę jaunuomenę, kuri yra ugdoma vadovauti, nugalėti, apgauti, apsukti, pavergti, peržengti kitą, greičiau ir toliau nubėgti, taikliau pataikyti, nuspėti? Aš matau juos normaliais kapitalistais.

Darius: Ko aš galiu tikėtis iš jaunų žmonių? Aš noriu, kad kuo daugiau žmonių, ar jie būtų seni, ar jauni, ar vėliai, šypsotųsi, kad jie džiaugtųsi. Kuo daugiau teigiamų žmonių, tuo mums smagiau!

Ieva: Manau, kad po dešimtmečio, o gal jau kiek anksčiau, bus labai labai labai daug sudužusių svajonių.

**Taigi, kas yra lyderis?
Dabar – Tavo atsakymas...**

Kaip nusipirkti laimę?

Miglė Povilėnaitė

Turbūt į šio straipsnio pavadinimą žvelgiat įtariai. Juk visi puikiai žino, kad laimė – ne materija ir jos į pinigus neiškeisi. Bet ar esat tuo tikri? Kad nefilosofuočiau, pažadu remtis neseniai įvykdytais moksliniais tyrimais ir pasiūlyti kiek kitokį požiūrį į vyraujančią laimės ir pinigų santykį.

PATIRTYS, O NE DAIKTAI

Pirkinys – tai nebūtinai daiktas. Patirtys taip pat gali būti perkamos. Turbūt sutiksit, kad išpūdingos atostogos ar skrydis oro balionu teikia laimės. Daugiau nei materialūs pirkiniai, teigia Elizabeth W. Dunn, Daniel T. Gilbert bei Timothy D. Wilson savo 2011 metais publikuotame moksliniame darbe, pateikdami vienos studijos pavyzdį, kai tiriamieji buvo paprašyti pamąstyti apie materialų ir patyriminį (jei leisit taip išsireikšt) pirkinius, išgytus siekiant nudžiuginti save. 57% apklaustųjų tvirtino, kad didesnę laimę jiems suteikė patirčių pirkiniai, tuo tarpu 34% už laimę dėkojo išgytiems daiktams. Taip pat pastebėta, kad pagalvojimas apie praeities nematerialius pirkinius kelia nuotaiką labiau, nei mintys apie pirktus daiktus. Kitame tyrime Van Boven ir Gilovich (2003) atrado, jog net 83% žmonių dažniau mąsto apie įgytas paslaugų tipo, o ne materialias prekes. Žinoma, logiška, kad daiktai teikia daugiau laimės juos naudojant (ne tiesiog atsisėdus galvojant apie juos), o patirtys (plaukimas jachta, skrydis parasparniu, žodžiu, tai, ką tik įstengiat įsivaizduoti) džiugina abiem atvejais (kartais net smagiau būna mąstant apie išgyventus įvykius, o ne tą sekundę, kai juos išgyvenį). Dar vienas tų pačių metų šių mokslininkų tyrimas rodo, jog didžioji dauguma suaugusių žmonių apibrėžia nematerialius pirkinius kaip labiau apibūdinančius juos bei atspindinčius jų asmenybę, taigi, savotiškai artimesnius širdžiai. Vis dėlto yra dar vienas šių dviejų prekių tipų skiriamasis bruožas – galbūt patirtis yra tokia svarbi dėl to, kad galim ja pasidalinti su kitais.

PIRKINIAI NE SAU

Noriu papasakoti apie gan išpūdingą Dunn, Aknin ir Norton (2008) tyrimą, kuriame vieną rytą University of British Columbia (UBC) studentams buvo įduota po 5 arba 20 dolerių. Dalies tiriamųjų paprašyta išleisti pinigus savo reikmėms, o likusieji turėjo panaudoti juos kitų labui. (Įdomios detalės – dažni pirkiniai sau buvo auskarai ar makiažas (akivaizdu, tarp tiriamųjų buvo daug merginų), o pinigus turėję leisti ne saviems tikslams neretai juos atidavė benamiams. Beje, abeiose sferose (pirkinių sau ir kitiems) populiariausia preke tapo puodelis kavos.) Kai dienos gale buvo susisiekti su studentais, pinigus išleidusieji nesavanaudiškai jautėsi laimingesni, nei rytą, tuo tarpu apsipirkę patys tiriamieji nepajuto jokių pokyčių. Jie nesijuto mažiau laimingi, ne, tiesiog nejautė jokios šio eksperimento įtakos savo būsenai. Tad šis tyrimas patvirtina idėją, jog iš tiesų gali būti daug smagiau dovanoti nei dovanas gauti. Kita žinutė iš šios studijos – pinigų suma nėra tokia svarbi. Nebuvo skirtumo tarp 5 ir 20 išleistų dolerių įtakos tiriamųjų būsenai (abiejų grupių kontekste). Kadangi šis eksperimentas pirmiausia buvo įvykdytas Kanadoje, taigi, ekonomiškai išsivysčiusioje vakarietiškoje šalyje, susidomėta, kaip panašios sąlygos veiktų kitoje kultūrinėje ir socialinėje aplinkoje. Tad panašus eksperimentas pakartotas Ugandoje, tik prašyta ne išleisti pinigus, o prisiminti situacijas, kai kažką pirkai sau (vėlgi, kitai grupei – kai pirkinys buvo skirtas kitam žmogui). Rezultatai pasikartojo. Dar viena išvada iš jų – priežastis, dėl kurios skiriami pinigai kitam (dovana gimtadienio proga ar šildymo sąskaitų apmokėjimas) nėra tokia svarbi išleidusio juos žmogaus būsenai, kaip pats altruistiškumo faktas. Taigi, net smulkmenos veikia ta pačia kryptimi – banko sąskaitos su sunkiai suskaičiuojamais nuliais nėra būtinos.

TAIGI...

Tad gali būti, jog net kelios kišenėje besimėtančios monetos gali jus padaryti bent truputį laimingesnius. Nes visai nereikia milijardų, kad galėtum aukoti labdarai, ar pradžiuginti draugus, senelius, pastaruoju metu primirštą šuni, ar, galų gale, save. Patirtys – tyrimai leidžia manyti – daug ilgiau palieka teigiamas emocijas mūsų mintyse, tad vargu ar verta apsikrauti daiktais. Bet svarbiausia – nepamiršti, jog begalė neįkainojamų patyrimų yra nemokami. Tad laimę nusipirkti galima, tačiau tai – tik vienas būdų, kaip prie jos priartėti.

Dorotėjos Noreikaitės iliustracija

Kūryba

Gabrielė Krupovič

KADRAI

1
pavėsy už turgaus
ant žemės susėdę
su smilkstančiais dūmais veiduos
plaukais prisismelkusiais tvaiko
tūkstančių derybinių klausimų
netikro persekiojančio juoko
moterys

2
palei upę piešia vaikai
be molbertų ir be patirties
taip kaip reikia
seklus birželio vanduo
išvirtusiu dumblo žarnynu
juos turi stebint įkvėpti
taip pat ir šešėliai dausų
apkloję žemę gūdžiai
laikinumu

3
kareiviai senu kamufliažu
daug iškentėjusiais kūnais
nuo moters kvapo atšyla
pažyra komplimentai saujomis
ir joms labiau už viską
norėtusi šypsotis nuoširdžiai
tik ne tas laikmetis kareivi
ačiū

4
aš tame paveiksle
žiūriu aukštyn į tuštumą
arba į pilnatį žuvies žvilgsniu
trigubai garsiau šaukiuos pagal-
bos
tik mano burna šilkinė medžiaga
surakinta

Mantės Šmigelskaitės iliustracija

*

kylančiais į dangų dūmais
smilksta kvapai prieblandos
išliejusios asmenybės
tik siluetus palieka ir išauna mintis
o gal dievas iš mano plaukų man į sielą
kad tie menki siluetai
taip trapūs ir trupantys
dantimis nagais neturimomis žiaunomis
tokie svarbūs savo pasauly yra
ir taip neišvengiamai keista
kad be jų netgi laikrodžiai nustoja tikėti
o avietės prisirpti negali
ir kad visa sunyksta be jų
kaip tai keista
beribis žmogaus susidievinimas
o tie kur pakyla aukštai ir nusileisti vėl bando
jie tie didybės ir ilgesio paprastumui pilni
arba grįžę į pradžią
kartoja kad nereikia nereikia nereikia
būti dievais jei gimę esam žmonėm
tai tikėkim žmogiškumu
ir kartoja kad tai ką gimę turėjom
yra tai ką turėti privalom
kad visa ką kuriam ir švaistom
taip jie kartoja juk švaistom save
ir negaunam į gyvastį dolerio
po pusvalandžio jie pavargsta ir šnabžda
tikėkime tuo kas mes esam
tuoj patys suprasit
tikėkit

Daug žapų skruzdėlynui tvirtinti.

Daug lašų upei priverkti.

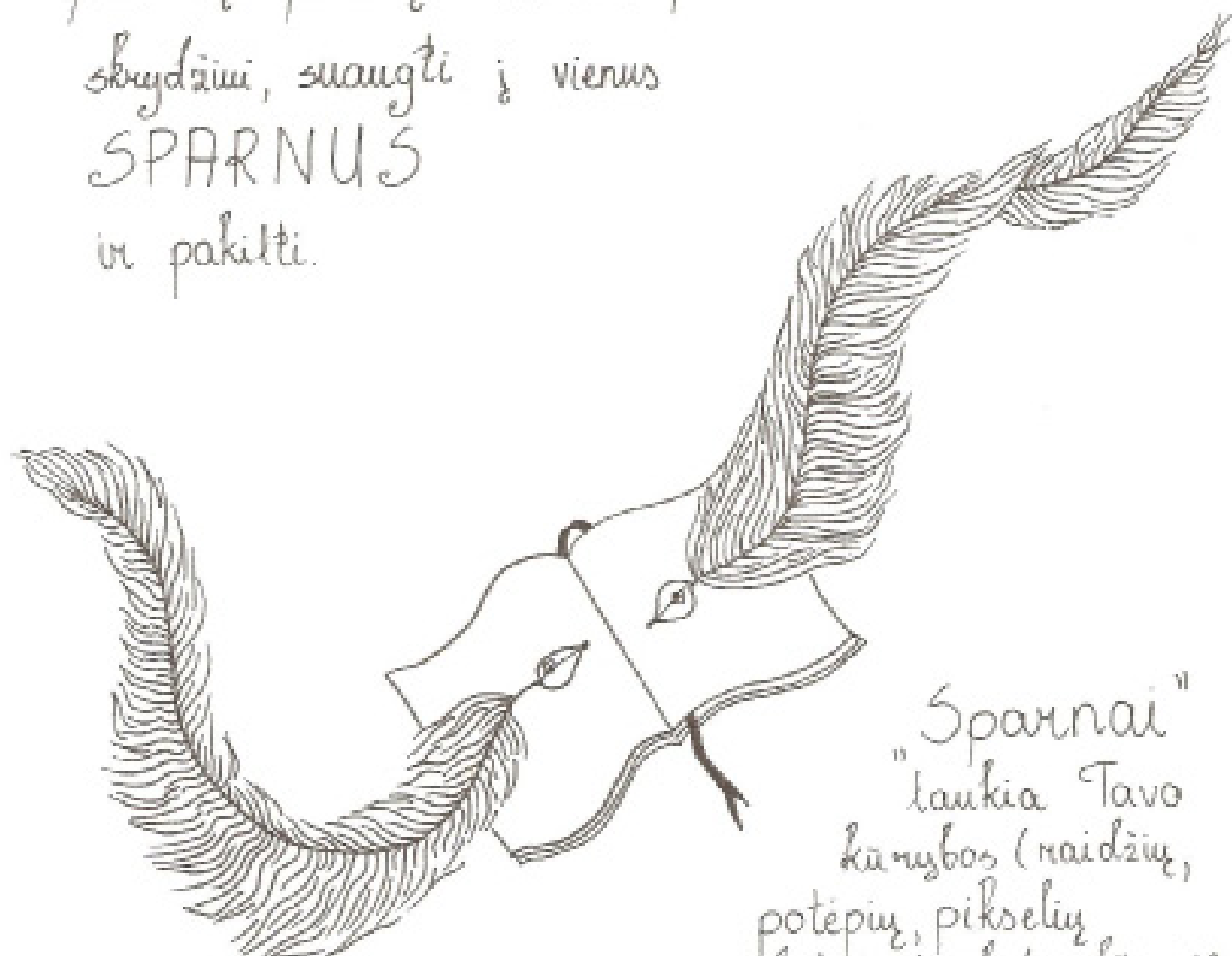
Daug laiko istorijai sukurti.

Daug vingių popieriuje, jausmų skirtingų,
plunksnų pėdsakų... mintims paruošti

skrydžiui, suaugti į vienus

SPARNUS

ir pakilti.

"Sparnai"
laukia Tavo
kūrybos (raidžių,
potėpių, pikselių
pavidalu) iki balandžio 12
dienos el. paštu

sparnai.licejus@gmail.com.

Taip pat gali drąsiai kreiptis į savo literatūros
mokytoją arba Aukšą Tamulytę (IIIb), Moniką Stasytytę (IIIc).

Mokytojų perliukai

Algis Sindaravičius:

„Nesušaudė Chruščiovas jo... O Stalinas būtų jau du kartus sušaudęs!“

„Į tikslinę grupę reikia eiti, jeigu jaučiate meilę istorijai. Ne man, bet istorijai.“

„Svarbiausia, kas man įdomu, o tai turi būti ir jums įdomu.“

„Ir tuomet įvyko mūsų, kurio mes nesimokome, nes jį pralaimėjome.“

Rimvydas Markeliūnas:

„Kuo pomidorai skiriasi nuo vyrų? Pomidorai subręsta.“

„Ir vienas lauke karys, jei karys.“

Eugenijus Rudminas:

„Prieš pamoką apšilimas – du pirštai į rozetę.“

„Jeigu eisit į TB, tai turit du pasirinkimus – Danutę Aleksienę arba Aleksienę Danutę.“

„Už daržovių ir agrastų, pilni krūmai...kalafiorų. Aš mėgstu kalafiorus.“

„Vaikšto mažas berniukas su Lietuvos Ryto apranga, toks mažas, o jau sugadintas...“

Benas Budvytis:

„Eikit nosies tikslumu, tik nosis turi būti tiesi!“

„Aš reikalauju iš jūsų VIENO dalyko: kad dirbtumėt, spręstumėt, klausytumėt ir neplepėtumėt.“

„Reikia išmokti debesis žodžių, kad galėtumėt prūdais kalbėti.“

Ričardas Jankauskas:

„O jūs žinot, kas yra reformacija ir kontrreformacija? Kontrreformacija yra kontr-reformacija.“

„Jos akys sako man, kad aš pats snarglys. Žinau, kažką panašaus šiandien ryte man sakė žmona.“

Zita Kacėnienė:

„Negalite išsirinkti tėvų, bet galite išsirinkti kaip spręsti nelygybę.“

„Jei žuvis turėtų kailį, tai ji turėtų blusų.“

Linoreta Vasilevičienė:

„Na, tas ledynas normaliai *pasitūsin*o ir po to pasakė „ate“ Lietuvai.“

„Oro masės nusilengvina žemaičių aukštumose, palengvėja ir keliauja toliau.“

Mantės
Šmigelskaitės
ilustracijos

